

ISSN 2353-9569

Edu-wsparcie

czasopismo elektroniczne
Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie

ekslibris

Biblioteka Pedagogiczna
w Ciechanowie

Nr 18

Ciechanów 2022

Redakcja:

Grażyna Brzezińska
Bożena Lewandowska
Monika Biedrzycka-Gładka

e-mail: biuletyn.bpiechanow@gmail.com

tel. 23 672 33 77 w. 23

BIBLIOTEKA PEDAGOGICZNA W CIECHANOWIE

ul. 17 Stycznia 49

06-400 Ciechanów

tel. 23 672 33 77

www.bpiechanow.edu.pl

bpiechanow@gmail.com

SPIS TREŚCI

ZASADY PUBLIKACJI	1
OD REDAKCJI	2
FELIETONY	
Grażyna Brzezińska <i>Rozmowy o czytaniu (18). Kompetencje czytelnicze</i>	3
Z WARSZTATU NAUCZYCIELA	
Bożena Lewandowska <i>Jak skracać zbyt długie linki?</i>	5
Monika Biedrzycka-Gładka <i>Czytanie performatywne</i>	8
Kinga Szczęśliwa <i>Twórz infografiki z Venngage</i>	13
Magdalena Skiba <i>Baamboozle - aplikacja z darmowym dostępem do gier i generatorem gier do wykorzystania na każdej lekcji</i>	15
Katarzyna Pęzik <i>Czy oglądanie ekranizacji filmowych może zastąpić czytanie książek? Scenariusz zajęć dla szkół ponadpodstawowych</i>	17
WARTO WIEDZIEĆ	
Anna Grudziecka <i>Zrozumieć dziecko</i>	29
Bożena Lewandowska <i>Czytelnictwo dzieci - wzorce rodziny</i>	33
Elwira Stolpa <i>Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie Filia w Płońsku przedstawia Czy znasz ten zawód</i>	36
Renata Grabowska <i>Trudne tematy w literaturze dla dzieci - śmierć i żałoba</i>	43
ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE	
Agnieszka Kołodziejska <i>Doradztwo zawodowe</i>	47
WARTO PRZECZYTAĆ	51
NOTY O AUTORACH	53

ZASADY PUBLIKACJI

- Czasopismo elektroniczne BP w Ciechanowie jest półrocznikiem, który ukazuje się w czerwcu oraz w grudniu.
- Materiały do kolejnych numerów można przysyłać najpóźniej na 1 miesiąc przed ukazaniem się czasopisma na adres e-mail: biuletyn.bpciechanow@gmail.com
- Wymagany format dokumentu:
 - czcionka: Times New Roman, 12 pkt,
 - odstęp między wierszami: 1,5 pkt,
 - marginesy normalne: 2,5 cm,
 - objętość: do 5 stron formatu A- 4.
- Zamieszczanie publikacji wiąże się z nieodpłatnym udostępnieniem tekstów w Internecie.
- Za treść publikacji, naruszanie praw autorskich, itp. odpowiedzialność ponoszą autorzy prac.
- Redakcja zastrzega sobie prawo do dokonywania korekty w przysłanych tekstach, jednak bez naruszania treści publikacji.
- Do publikacji można dołączyć informacje o autorze (imię, nazwisko, miejsce pracy, krótka notka biograficzna), adres e-mail.
- Przysłanie pracy ze swoimi danymi uznaje się za jednoznaczne z podpisaniem zgody na przetwarzanie danych osobowych zgodnie z Ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. nr 133 poz. 883 z późn. zm. oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136 i Nr 50 poz. 580).

OD REDAKCJI

W bieżącym numerze znajdą Państwo kolejny felieton z cyklu „Rozmowy o czytaniu”, tym razem o kompetencjach czytelniczych Polaków.

Polecamy rubrykę „Z warsztatu nauczyciela”, w której prezentujemy porady związane ze skracaniem długich linków, bezpłatną aplikację Venngage do tworzenia infografiki oraz Baamboozle – aplikację z darmowym dostępem do gier i generatorem gier do wykorzystania podczas zajęć. Przybliżyliśmy czym jest czytanie performatywne oraz przykłady akcji czytania performatywnego, w którym doświadczenie posiada również nasza biblioteka. Ciekawy scenariusz zajęć dotyczący relacji między oglądaniem ekranizacji filmowych a czytaniem książek zamieszcza Zespół Szkół Geodezyjno-Technicznych im. Sybiraków w Łodzi.

W rubryce „Warto wiedzieć” prezentujemy artykuł „Zrozumieć dziecko” – metodę wychowania bez porażek oraz „Czytelnictwo dzieci – wzorce rodziny”, o roli rodziców w kształtowaniu nawyku czytania u dzieci.

Kontynuujemy również cykl „Trudne tematy w literaturze dla dzieci” – w tym numerze prezentujemy książki o tematyce śmierci i żałoby. Zamieszczamy również materiały dla nauczycieli „Czy znasz ten zawód” w opracowaniu Biblioteki Pedagogicznej w Płońsku.

Zachęcamy również do zapoznania się z zestawieniem bibliograficznym „Doradztwo zawodowe” oraz wybranymi nowościami z oferty Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie.

Zapraszamy do lektury bieżącego numeru a wszystkie szkoły i biblioteki zachęcamy do promocji własnej oferty i dzielenia się doświadczeniem na łamach naszego pisma.

Redakcja

Grażyna Brzezińska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Rozmowy o czytaniu (18). Kompetencje czytelnicze.

Temat wywołała Olga Tokarczuk podczas spotkania na współorganizowanym przez siebie festiwalu „Góry Literatury”. Mówiła o odbiorcach literatury, w tym także o swoich czytelnikach, których uważa za ludzi wrażliwych, ale i do pewnego stopnia podobnych do niej intelektualnie i emocjonalnie. Nigdy nie oczekiwała, że wszyscy będą ją czytać i właściwie nie chciałaby, żeby jej książki trafiły pod strzechy. Dodała, że odbiorca literatury tego typu musi mieć w sobie pewnego rodzaju wrażliwość i kompetencje kulturowe – literatura piękna ma bowiem szereg odniesień i powiązań.

Ta wypowiedź wywołała szereg komentarzy. Ja chciałabym się powołać na wyniki badań dotyczące kompetencji czytelniczych Polaków.

Pisanie i czytanie to pierwsze umiejętności, jakich nabywamy w ramach sformalizowanej edukacji. I może stąd bierze się przekonanie, że i jedno i drugie nie wymaga większych umiejętności i doświadczenia. Kompetencje w czytaniu kojarzą się z „czytaniem ze zrozumieniem” z egzaminu ósmoklasisty. Słowem – z czymś, z czym poradzi sobie każde dziecko. Tymczasem badania OECD z 2021 r. dowodzą, że czytelników wrażliwych na słowo, potrafiących ocenić wiarygodność informacji, istotność przytoczonych argumentów i posiadających na tyle szeroką wiedzę, że rozumieją konteksty i powiązania, jest w Polsce zaledwie 0,7%. To piąty najwyższy poziom umiejętności czytania.

Na czwartym nie jest wymagana żadna z wymienionych kompetencji – wystarczy syntetyzować informacje (przechodzić ze szczegółu do ogółu), interpretować to, co się przeczytało i dostrzegać związki przyczynowo–skutkowe. Na tym poziomie jest 9 % dorosłych Polaków.

Najwięcej Polaków – niemal 36 % - jest na poziomie drugim. Poniżej jest już właściwie wtórny analfabetyzm : wymaga się niewiele więcej niż „podstawowej biegłości w rozumieniu zdania jako całości”. Poziom pierwszy reprezentuje niemal co piąta osoba.

FELIETONY

Dwa razy więcej mamy więc wtórnych analfabetów niż osób w pełni rozumiejących to, co przeczytały. Wychodziłoby więc, że połowa absolwentów wyższych uczelni (w 2021 r. stanowili 21 % społeczeństwa) nie potrafi czytać ze zrozumieniem.

Czy to znaczy, że połowa społeczeństwa nie posiada kompetencji czytelniczych? Z pewnością trudno uznać za inteligentnego kogoś, kto nie jest w stanie rozróżnić faktu od opinii i wyciągnąć ogólnych wniosków z tekstu, który przeczytał.

W rozważaniach o umiejętności czytania należy więc być ostrożnym. Kiedy chodziliśmy do szkół, w każdej klasie uwidaczały się predyspozycje poszczególnych uczniów. Ktoś w lot łapał nowe zagadnienia z matematyki, ktoś inny świetnie rysował albo robił szybkie postępy w nauce języka obcego. Były też osoby, które po przeczytaniu lektur nie potrzebowały objaśnienia ze streszczeń. Widzenie więcej niż rozwój fabuły przychodziło im łatwo. Nie znaczy to jednak, że są gotowe do przeczytania „Ulissesa” Jamesa Joyce’a. Zbyt młody człowiek nie może w pełni odebrać tej książki, jeśli nie zetknął się z „Odyseją”, prozą poetycką czy eksperymentalną. W efekcie lektura będzie trudna lub dziwna.

Nie ma więc wątpliwości, że do czytania trudniejszych pozycji literatury pięknej, tak, żeby ich sens był dla czytającego zrozumiały, niezbędne są kompetencje kulturowe, inteligencja i wrażliwość. Jak je nabyć? Ano czytając.

We współczesnym świecie czytanie jest warunkiem koniecznym. To dzięki tej umiejętności potrafimy dokonywać świadomych wyborów, szukać opcji, analizować otaczającą nas rzeczywistość, weryfikować informacje. Bez czytania książek stajemy się bezbronni wobec treści serwowanych nam przez środki masowego przekazu i reklamy.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Bożena Lewandowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Jak skracać zbyt długie linki?

Zapewne każdy spotkał się z sytuacją konieczności przesłania lub udostępnienia długiego adresu strony internetowej. W takich sytuacjach warto skorzystać z programów do skracania linków, bez konieczności zakładania konta użytkownika. Krótsza nazwa domeny sprawia, że link prezentuje się lepiej w wiadomości e-mail lub na fanpage.

Wszystkie prezentowane serwisy działają bardzo intuicyjnie. Wystarczy, że do pustego pola wkleimy adres strony, który chcemy skrócić, klikniemy w przycisk, by za chwilę otrzymać jego skróconą wersję.

Jednym z serwisów do skracania linków jest :

[\(http://bitly.pl/\)](http://bitly.pl/)

A screenshot of the Bitly Shorten interface. It shows a dark blue background with a white input field on the left containing the URL "https://orientarium.lodz.pl/wybrane-tematy-zajec-w-orientarium/". To the right of the input field is a blue button with the text "Shorten". Below the input field, there is a small line of text: "By clicking SHORTEN, you are agreeing to Bitly's [Terms of Service](#), [Privacy Policy](#), and [Acceptable Use Policy](#)."

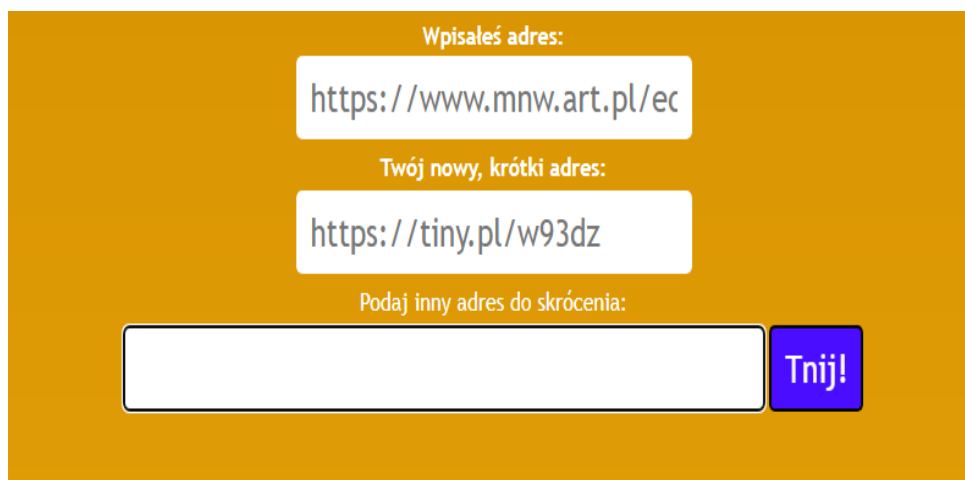
W polu *Shorten your link* wklejamy adres URL, który chcemy skrócić i klikamy *Shorten*. Otrzymujemy nowy, krótszy link, kierujący do wybranej strony.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Is.gd (<https://is.gd/index.php>) to kolejny, prosty i minimalistyczny serwis do generowania przyjaznych adresów URL.

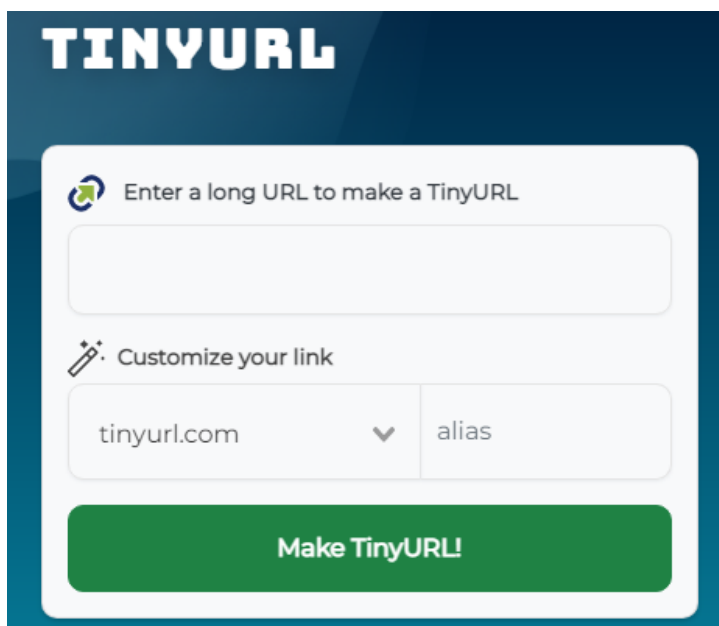

Tiny (<https://tiny.pl/>) dodaje do przeglądarki okno w którym od razu możemy skonfigurować nowy adres URL i pobrać krótsze hiperłącze.

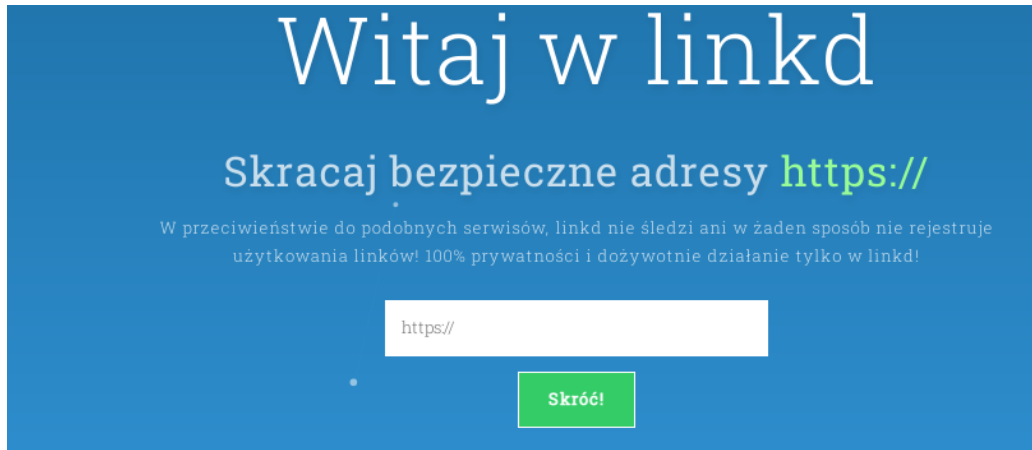
Tiny.url (<https://tinyurl.com/app>) - wystarczy wkleić adres, kliknąć w przycisk *Make TinyUrl* i skopiować wygenerowany link.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

The image shows the TinyURL website interface. At the top, the logo "TINYURL" is displayed in white on a dark blue background. Below the logo, there is a white form area. The first section of the form is titled "Enter a long URL to make a TinyURL" and contains a large, empty text input field. The second section is titled "Customize your link" and features a dropdown menu currently showing "tinyurl.com" and a text input field containing "alias". At the bottom of the form is a prominent green button labeled "Make TinyURL!".

Kolejne narzędzie, działające na podobnej zasadzie – **Linkd**, dostępne jest na stronie <https://linkd.pl/>

The image shows the Linkd website interface. The background is a solid blue color. At the top, the text "Witaj w linkd" is written in a large, white, sans-serif font. Below this, the text "Skracaj bezpieczne adresy https://" is displayed, with "https://" in a light green color. Underneath, there is a smaller line of text: "W przeciwieństwie do podobnych serwisów, linkd nie śledzi ani w żaden sposób nie rejestruje użytkowania linków! 100% prywatności i dożywotnie działanie tylko w linkd!". In the center of the page, there is a white text input field containing "https://". Below the input field is a green button with the white text "Skróć!".

Wszystkie proponowane serwisy do skracania linków są intuicyjne i szybkie w obsłudze.

Tak jak w przypadku długich adresów stron, również i w przypadku skracanych linków, należy zwracać uwagę na ich źródło, gdyż mogą być wykorzystywane przez cyfrowych przestępców korzystających

z nich aby ukryć, że linki te prowadzą do stron ze złośliwym oprogramowaniem.

Czytanie performatywne

Termin **performatywność** nie posiada definicji w „Słowniku Języka Polskiego”. W SJP znajdujemy jedynie definicję terminu **performatyw** – „w teorii języka: akt mowy będący jednocześnie działaniem; wypowiedź performatywna”¹. Mimo braku definicji performatywność, stanowi ważną dziedzinę współczesnej humanistyki. Według Ewy Domańskiej – profesor nauk humanistycznych „Performatywność to zwrot nastawiony na sprawczość, działanie i zmiany w rzeczywistości, gdzie podmiot staje się czynnym uczestnikiem wydarzeń, to wyjście poza metaforę świata rozumianego jako tekst do spojrzenia na świat jako wielości performatywnych działań i jako performansu, w którym się uczestniczy”².

Czym zatem jest **czytanie performatywne**? Czytaniem z podziałem na role – czymś pomiędzy zwykłym czytaniem a spektaklem. Łukasz Gajdzis, dyrektor artystyczny gnieźnieńskiego Teatru Fredry mówi, że „jest to taka próba szybkiego odczytania emocji – takich najprostszych ale zarazem najczęściej bardzo trafnych. Mamy parę prób z reżyserem w mojej osobie i inscenizujemy to tak, żeby była to forma godna pokazania wśród widzów”³.

W czytaniu performatywnym ważną rolę odgrywa gra aktorska, ponieważ oprócz przekazu treści ważne jest również przekazywanie emocji. Istotnym elementem jest także ilustracja muzyczna i dźwiękowa, gra świateł oraz reakcja publiczności. Jest to wyjątkowe spotkanie z tekstem, ponieważ w przeciwieństwie do spektaklu teatralnego jest jednorazowe a aktorzy i reżyser na przygotowanie mają często niewiele czasu. Taka forma inscenizacji pozwala aktorom na improwizację i spontaniczność.

¹ <https://sjp.pl/performatyw>, dostęp 10.10.2022 r.

² <http://meakultura.pl/artykul/kiedy-dzialanie-staje-sie-sztuka-performatywnosc-2544>, dostęp 10.10.2022 r.

³ <https://gniezno.naszemiasto.pl/w-teatrze-fredry-odbylo-sie-czytanie-performatywne-co-to/ar/c13-3593936>,
dostęp 10.10.2022 r.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Kto organizuje czytanie performatywne? Czytanie performatywne najczęściej organizowane jest przez teatry czy grupy teatralne. Gnieźnieński Teatr Fredry w 2015 r. zorganizował czytanie performatywne jako element projektu artystyczno-edukacyjnego „ReStart- łańcuch sztuki” adresowanego do młodzieży gimnazjalnej i licealnej.

Wrocławski Teatr Pantomimy z okazji Międzynarodowego Dnia Teatru zaprosił 27 marca 2022 r. na czytanie performatywne w reżyserii Piotra Soroki. Reżyser czytania, zainspirowany reportażem „Usługa czysto platoniczna. Jak z samotności robi się biznes” Oktawii Kromer szuka odpowiedzi jak radzić sobie z samotnością we współczesnym świecie⁴.

11 czerwca 2022 r. w Instytucie Teatralnym im. Zbigniewa Raszewskiego odbyło się czytanie sceniczne pt. „Córeczka. Work in progress” na podstawie „Córeczki” Tamary Dudy w reżyserii Agnieszki Lipiec-Wróblewskiej. W czytaniu wzięły udział rezydentki programu Rezydencji artystycznych Instytutu Teatralnego, „które słowami tytułowej bohaterki miały możliwość podzielenia się swoimi doświadczeniami”. Po czytaniu odbyła się także rozmowa z twórcami, którą poprowadziła Joanna Biernacka-Płoska⁵. W czasie pandemii czytanie performatywne odbywało się także online. Teatr Kwadrat od marca do maja 2020 r. przygotował dla swoich widzów aż osiem nagrań z czytaniem wybranych dramatów, które dostępne są na kanale Teatru Kwadrat na You Tube⁶. To tylko kilka wybranych przykładów.

Czytanie performatywne w szkole. W placówkach oświatowych także z powodzeniem można przeprowadzić akcję czytania performatywnego, w którą zaangażują się uczniowie, nauczyciele czy też rodzice. W 2016 r. w Publicznej Szkole Podstawowej nr 6 w Radomsku w ramach projektu „Dzień książki” w klasach pierwszych odbyło się performatywne czytanie bajki pt. „Wiosenna opowieść o Jasiu i Małgosi”. Czytanie wyreżyserowały wychowawczynie p. Ewa Majchrzak i p. Beata Nowak, we współpracy ze studentami Uniwersytetu III Wieku w Radomsku⁷.

Z kolei w Zespole Szkół w Byszynie nauczyciele przygotowali mini-spektakl na podstawie tragifarsy Gabrieli Zapolskiej „Moralność Pani Dulskiej”. Przedsięwzięcie obyło się

⁴<https://e-teatr.pl/wroclaw-czytanie-performatywne-w-pantomimie-na-dzien-teatru-23361>, dostęp 10.10.2022 r.

⁵<https://www.institut-teatralny.pl/2022/06/13/czytanie-performatywne-coreczka-work-in-progress-fotorelacja/>, dostęp 10.10.2022 r.

⁶https://www.youtube.com/watch?v=wD4jVY4qKkc&list=PLoO09wJB_IT1nxRblu7tmEL-6m8t351D dostęp 10.10.2022 r.

⁷<http://psp6.radomsko.pl/2016/03/14/czytanie-performatywne-w-klasie-ib-i-ic/> dostęp 10.10.2022 r.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

w ramach Narodowego Czytania 2021. Animatorką przedsięwzięcia była pani Anna Pliszek⁸. Uczennice z klas 4-7 ze Szkoły Podstawowej nr 28 we Wrocławiu brały udział w czytaniu performatywnym w Muzeum Pana Tadeusza. Fragmenty poematu Adama Mickiewicza czytała aktorka Wrocławskiego Teatru Współczesnego Irena Rybicka⁹. 28 lutego 2019 r. w Publicznym Liceum Ogólnokształcącym KSW w Poznaniu odbyło się czytanie performatywne „Śmierci z Mistrzem dwojakich gadań”. Tekst ten odkryty w 2017 r. w Bibliotece Uniwersyteckiej w Erlangen to poszerzona wersja „Rozmowy Mistrza Polikarpa ze Śmiercią”. W inscenizacji wzięli udział także prof. Wiesław Wydra, pracownik Uniwersytetu A. Mickiewicza w Poznaniu, dyrektor Instytutu Filologii Polskiej – prof. Marek Osiewicz, wicedyrektor ds. dydaktyki Instytutu – prof. Krzysztof Skibski, dr Lidia Banowska oraz ks. Dyrektor Piotr Kuś. Czytanie przygotowała Grupa Patronacka Instytutu Filologii Polskiej¹⁰.

Czytanie performatywne ma miejsce także w wielu **bibliotekach**. Idealną okazją do tego są imprezy czytelnicze np. z okazji Narodowego Czytania, Nocy Bibliotek czy też Ogólnopolskiego Dnia Głośnego Czytania. Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie zarówno w tym roku, jak i w latach poprzednich, uczestniczyła w takiej formie promocji czytelnictwa. Wraz z Muzeum Szlachty Mazowieckiej i Związkiem Literatów na Mazowszu włączyliśmy się w Narodowe Czytanie „Ballad i romansów” Adama Mickiewicza. Nauczycielki-bibliotekarki: p. Adriana Karwowska, Agnieszka Kołodziejska i Monika Biedrzycka-Gładka czytały „Świteziankę”. Odczytanie zostało nagrane i wzbogacone ilustracją muzyczną przez red. Michała Wichłacza z Katolickiego Radia Diecezji Płockiej. Można zapoznać się z nim na FB naszej biblioteki. Zapraszamy do odsłuchania¹¹.

⁸ <http://www.zsbyczyna.com/czytanie-performatywne%F0%9F%93%9A-%F0%9F%93%96/> dostęp 10.10.2022 r.

⁹ <https://sp28.wroc.pl/z-wizyta-u-zosi-i-tadeusza/> dostęp 10.10.2022 r.

¹⁰ <http://dobreliseum.pl/20182019-2/czytanie-performatywne-smierci-z-mistrzem-dwojakich-gadan/> dostęp 10.10.2022 r.

¹¹ <https://www.facebook.com/watch/?v=621675949530732> dostęp 10.10.2022r.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Bibliografia

JAROSZ G., *Kiedy działanie staje się sztuką. Performatywność*

<http://meakultura.pl/artykul/kiedy-dzialanie-staje-sie-sztuka-performatywnosc-2544>, dostęp 10.10.2022 r.

KARWOWSKI A., *W teatrze Fredry odbyło się czytanie performatywne. Co to takiego?*

<https://gniezno.naszemiasto.pl/w-teatrze-fredry-odbylo-sie-czytanie-performatywne-co-to/ar/c13-3593936>, dostęp 10.10.2022 r.

Wrocław. *Czytanie performatywne w pantomimie na Dzień Teatru* <https://e-teatr.pl/wroclaw-czytanie-performatywne-w-pantomimie-na-dzien-teatru-23361>, dostęp 10.10.2022 r.

Czytanie performatywne „Córeczka. Work in progress” : fotorelacja <https://www.institut-teatralny.pl/2022/06/13/czytanie-performatywne-coreczka-work-in-progress-fotorelacja/>, dostęp 10.10.2022 r.

BŁAJET K., *Czytanie performatywne „Śmierci z Mistrzem dwojakich gadań”*

<http://dobreliseum.pl/20182019-2/czytanie-performatywne-smierci-z-mistrzem-dwojakich-gadan/>, dostęp 10.10.2022 r.

Kinga Szczęśliwa

Twórz infografiki z Venngage

Do czego służy aplikacja Venngage?

Venngage (<https://pl.venngage.com/>) to wizualny edytor infografiki, dzięki któremu możesz stworzyć raporty, prezentacje, obrazy, CV oraz inne dane wizualne. Program szybko i łatwo pomoże stworzyć dobrą infografikę profesjonalnej jakości. Aplikacja jest przeznaczona dla własnych projektów, biznesu i edukacji. Venngage jest bezpłatną aplikacją, z którą można stworzyć świetną infografikę za darmo.

Jakie funkcje posiada aplikacja Venngage?

Aplikacja ma 32 różne kategorie, w których można znaleźć szablony na każdy gust. Szablony można edytować: dodawać tekst, ikony i modyfikować ich kształt, kolor lub rozmiar. Można użyć opcji mapy i dodać na przykład, mapę Kanady lub Ameryki do swojego projektu. Obrazy można importować z komputera, a zdjęcia znaleźć w wyszukiwarce aplikacji, wpisując słowo kluczowe. Biblioteka zdjęć w aplikacji jest dość obszerna, więc można znaleźć idealną dla swojego projektu. Można także dodać różne interaktywne elementy – link do filmów z YouTube, sondy ankietowe, meldunki. Jeśli tło nie jest odpowiednie można go również zmienić. Infografikę można zapisać jako zdjęcie lub jako plik PDF. Jeśli chcemy udostępnić komuś swój projekt, możemy go opublikować i będzie widoczny dla innych użytkowników lub skopiować link i wysłać go przez dowolny komunikator. Aby korzystać z aplikacji, musisz zalogować się za pomocą konta na Facebooku, konta Google lub e-mailu.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Plany cenowe

Venngage ma web-stronę dlatego jest dostępna online. Zainstalować aplikację można przez Google Play dla Android. Dla użytkowników iPhone program w App Store niestety jest niedostępny. Chociaż Venngage to darmowa aplikacja, ma również kilka planów płatnych. Subskrypcja Premium kosztuje 19 dolarów miesięcznie i zawiera w sobie nieograniczoną ilość projektów, szablony, ikony i wykresy premium, eksport w formacie PDF, PNG i Hi Res PNG oraz inne funkcje.

Plan Biznes mieści w sobie praktycznie wszystkie funkcje, które są w programie oprócz kilku punktów wsparcia. Cena tego planu to 49 dolarów miesięcznie dla jednej osoby. Jeszcze jedna subskrypcja to Plan Przedsiębiorstwo, który łączy wszystkie funkcje programu. Cena jest niestandardowa dla tego planu i żeby nabyć taką subskrypcję należy skontaktować się z zespołem Venngage.

Dla edukacji jest oddzielny plan za 29 dolarów miesięcznie albo za 99 rocznie. Plan ten zawiera funkcje premium dla wszystkich użytkowników, wykresy i ikony premium, 35 kont dla uczniów i nauczycieli oraz 14-dniowy okres próbny. Organizacje non-profit i pozarządowe mogą otrzymać 50% rabatu wszystkich planów.

Dlaczego warto korzystać z tej aplikacji?

Serwis Venngage to świetna okazja, aby zaoszczędzić czas i stworzyć wysokiej jakości infografikę dla swojego projektu. Aplikacja ma łatwy w użyciu interfejs. W Venngage jest możliwość stworzenia dobrego cv, które zaimponuje pracodawcy. Osoby prowadzące biznes mogą przygotować różne prezentacje samodzielnie, nie zatrudniając projektantów.

Program jest bardzo przydatny w edukacji. Ułatwia życie nauczycielom i rozwija myślenie wizualne uczniów. Studenci mogą prezentować informacje, komunikować się, współpracować i być kreatywnymi dzięki aplikacji Venngage!

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Magdalena Skiba
Szkoła Podstawowa w Pniewach

Baamboozle – aplikacja z darmowym dostępem do gier i generatorem gier do wykorzystania na każdej lekcji

Szkoła XXI wieku powinna być atrakcyjna dla ucznia, ma uczyć i jednocześnie bawić.

W zasobach Internetu można wyszukać wiele przydatnych aplikacji, które sprawią, że lekcje będą interesujące, zaangażują każdego ucznia do aktywnego w niej udziału. Jedną z nich jest Baamboozle; znajdujemy w niej wiele ciekawych gier, które nauczyciel może wykorzystać na lekcji – na każdym przedmiocie, na każdym etapie edukacyjnym.

Bogaty zasób gier w Baamboozle

Aplikacja Baamboozle umożliwia darmowy dostęp do wielu gier edukacyjnych przygotowanych przez nauczycieli różnych przedmiotów. Nie trzeba się logować, aby skorzystać z zasobów udostępnionych publicznie.

Na stronie znajduje się wyszukiwarka, która pozwala wybrać interesującą nas grę (według jej popularności, czasu dodania na stronę, języka – w tym również języka polskiego).

Zasady gry w Baamboozle

Po wybraniu gry nauczyciel dzieli zespół klasowy na minimum dwa zespoły (maksymalnie na cztery), które będą ze sobą rywalizowały.

Gra może zostać wykorzystana, aby np. sprawdzić znajomość lektury szkolnej, podczas powtórek przed sprawdzianem, w czasie przygotowania uczniów do egzaminu ósmoklasisty.

Aby przystąpić do zabawy, w sali lekcyjnej niezbędny będzie komputer, rzutnik / tablica interaktywna / ekran. Na tablicy pojawią się kafle z pytaniami (od 8 do 24 – w zależności od liczby pytań w grze).

Co ważne, Baamboozle nie podaje uczniom wariantów odpowiedzi do wyboru. Uczeń sam musi odpowiedzieć pełnym zdaniem na postawione pytanie, określić czy zdanie jest prawdziwe / fałszywe i w razie pojawienia się na tablicy zdania fałszywego, skorygować je.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Aby sprawdzić poprawność odpowiedzi, należy kliknąć w lupkę – SPRAWDZIĆ. Po jej naciśnięciu pojawi okienko – w porządku lub oops! Za każdą prawidłową odpowiedź zespół otrzyma punkty (liczbę punktów za udzielenie prawidłowej odpowiedzi przydziela jej twórca). Za złą odpowiedź nie zdobywa się punktów, ale i nie otrzymuje się punktów ujemnych.

Istnieje możliwość wyboru gry w opcji: QUIZ lub CLASSIC.

Gdy zostanie wybrana opcja QUIZ, uczniowie zmierzają się tylko z przygotowanymi przez nauczyciela zadaniami / pytaniami, natomiast opcja CLASSIC sprawi, że pod kaflami pojawiają się bonusy w postaci dodatkowych punktów lub zespół będzie musiał oddać punkty przeciwnikom albo straci wszystkie zdobyte punkty. Opcja CLASSIC jest bardziej emocjonująca, nieprzewidywalna i bardzo lubiana przez uczniów.

Czy w Baamboozle można grać tylko w gry?

Rywalizacja grupowa to tylko jedna z możliwości wykorzystania Baamboozle. Nauczyciel może udostępnić grę uczniom i uczniowie mogą klikając w okienko: STUDY powtórzyć treści omawiane na lekcji. Aplikacja podliczy liczbę prawidłowych / nieprawidłowych odpowiedzi. Uczeń po wykonaniu zadań od razu otrzyma informację zwrotną – co umie, nad czym musi jeszcze popracować.

Moja własna gra

Na stronie Baamboozle, jak już wspomniałam, znajduje się bogaty zasób gier. Jednak jeśli nauczyciel chce, po zarejestrowaniu się na <https://www.baamboozle.com/> może stworzyć własną grę – dodając pytania, zdjęcia, animacje itp.

Baamboozle to bardzo dobra aplikacja, która spodoba się każdemu uczniowi – mniejszemu lub większemu. Dzięki Baamboozle uczniowie będą zdobywali wiedzę i przy tym świetnie się bawili.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Katarzyna Pęzik
Zespół Szkół Geodezyjno-Technicznych im. Sybiraków w Łodzi

Czy oglądanie ekranizacji filmowych może zastąpić czytanie książek?

Scenariusz zajęć dla szkół ponadpodstawowych

Cel główny:

- Zainteresowanie uczniów tytułami książek, które stały się inspiracją do powstania filmów
- Promocja czytelnictwa

Cele szczegółowe:

Uczeń:

- Definiuje pojęcia ekranizacja i adaptacja
- Porównuje treść książki z jej ekranizacją
- Wskazuje dobre i złe strony zastępowania czytania książek oglądaniem ich ekranizacji

Materiały dydaktyczne:

- Przygotowana wcześniej prezentacja multimedialna
- Urządzenia mobilne do zagrania w quiz przygotowany w aplikacji Kahoot
- Karty pracy zawierające cytaty z książek opisujące jej bohaterów oraz zdjęcia z ich ekranizacji

Formy pracy:

- Zbiorowa
- Indywidualna
- Grupowa

Metody pracy:

- Pogadanka
- Dyskusja

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

- Praca z tekstem
- Metoda ćwiczeniowa
- Gra dydaktyczna – quiz
- Formularz informacji zwrotnej – Tarcza strzelecka

Załączniki:

- Załącznik nr 1a i 1b – Czego wymaga od nas książka, a czego film?
- Załącznik nr 2a i 2b – Bohaterowie książek na szklanym ekranie. Czy nasz wyobrażenia są zgodne z wizją reżyserów? – karty pracy
- Załącznik nr 3 – Formularz informacji zwrotnej. Tarcza strzelecka

Przebieg zajęć:

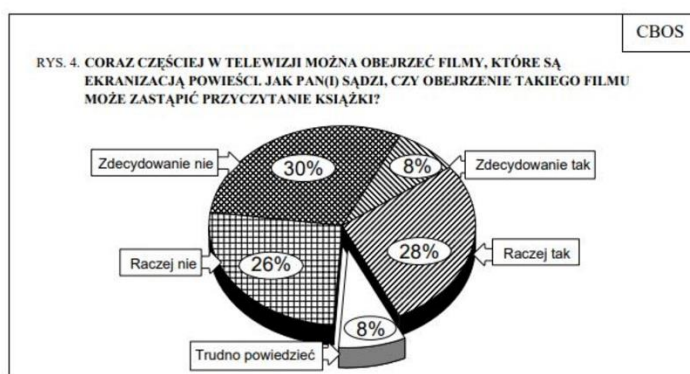
Wprowadzenie:

Przywitanie uczniów i przedstawienie im celów zajęć. Krótka rozmowa na temat tego czy uczniowie wolą czytać książki czy oglądać filmy.

Część zasadnicza:

- Nauczyciel rozpoczyna krótką dyskusję z uczniami na temat tego, jakie wymagania stawia przed nami książka, a jakie film. Wspólne tworzenie plakatu z uczniami.
- Następnie nauczyciel objaśnia, że mimo różnic wspólnym elementem dla obu dzieł jest słowo, które w każdym z nich jest wyrażone w inny sposób.
- Nauczyciel zadaje uczniom pytanie: Coraz częściej w kinie / telewizji można obejrzeć filmy, które są ekranizacją powieści. Jak sądzisz czy obejrzenie takiego filmu może zastąpić przeczytanie książki? Po wyrażeniu przez uczniów swojej opinii nauczyciel przedstawia uczniom odpowiedzi na to pytanie udzielone przez respondentów w czasie badań ankietowych pt. *Książka w życiu codziennym Polaków* przeprowadzonych przez Centrum Badań Społecznych CEBOS w 1998 r. Wspólna analiza i omówienie tych wyników.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Źródło: *Książka w życiu codziennym Polaków*, Centrum Badań Społecznych CEBOS, Warszawa 1998, https://www.cbos.pl/SPISKOM.POL/1998/K_127_98.PDF [dostęp: 01.12.2021]

- Wspólna próba zdefiniowania słowa „adaptacja” i „ekranizacja”. Omówienie różnic między tymi pojęciami, przedstawienie przykładów.

Adaptacja i ekranizacja

Adaptacji filmowa
„Romeo i Julia” z 1996 r. reż. Baz Luhrmanna
W filmie ród Montekich został przedstawiony jako gang, akcja rozgrywa się w latach 90’ na Florydzie.

Ekranizacja filmowa
Filmy z serii przygód o Harrym Potterze w reżyserii Chrisa Columbusa
Twórcy filmów konsekwentnie odwzorowują losy bohaterów powieści.

- Quiz sprawdzający wiedzę uczniów na temat książek, które zostały przeniesione na ekrany kin, przygotowany w aplikacji Kahoot. Przedstawienie wyników quizu. Omówienie książek i filmów, które pojawiły się w quizie. Przybliżenie uczniom sylwetek autorów książek występujących w quizie. (Warto do quizu wybrać przynajmniej kilka takich książek, które znajdują się w zbiorach naszej biblioteki i poinformować o tym uczniów w czasie zajęć. To świetna okazja do promocji zasobów biblioteki).

Przykładowe pytania:

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Film pt. "Dziennik Bridget Jones " z 2001 r. powstał w oparciu o książkę.

PRAWDA czy **FAŁSZ**

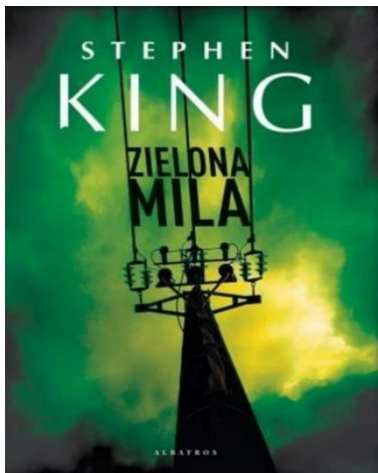
Dziennik Bridget Jones

Tytuł książki: Dziennik Bridget Jones
Autor książki: Helen Fielding

Film pt. "Zielona mila" z 1999 r. powstał w oparciu o książkę.

PRAWDA czy **FAŁSZ**

Zielona Miła

Tytuł książki: Zielona Miła
Autor książki: Stephen King

Film pt. "Titanic" z 1997 r. powstał w oparciu o książkę.

PRAWDA czy **FAŁSZ**

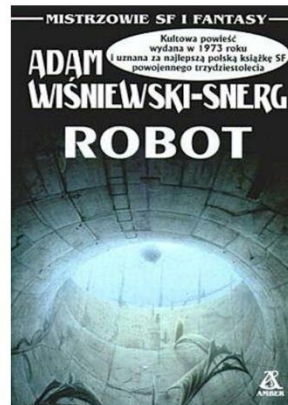
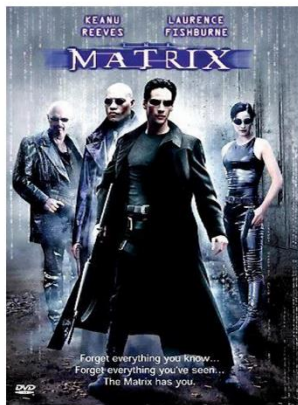
Film pt. "Avatar" z 2009 r. powstał w oparciu o książkę.

PRAWDA czy **FAŁSZ**

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

- Czy ekranizacja książki wpływa na jej popularność? Przedstawienie kontrowersji związanych z produkcją filmów opartych o książki na przykładzie filmu Matrix. Krótka dyskusja.

- Bohaterowie książek na szklanym ekranie. Czy nasze wyobrażenia są zgodne z wizją reżyserów? – rozdanie uczniom kart pracy z fragmentami opisów bohaterów z książek oraz z ich filmowymi odpowiednikami. Zadaniem uczniów jest dopasować opisy do filmowych zdjęć poszczególnych bohaterów. Przedstawienie i omówienie wyników.

„... głowa jak żyto, mocno podgolona czupryna, smagłą cerą, siwe oczy przed się patrzące, ciemny wąs i twarz młodą, orlikowatą a wesołą i junacką”, „okryty wielką sławą rycerską”, „stojący na czele potężnej chorągwi, częścią własnym kosztem wystawionej”, „wyniosła jakąś postać w czubie i czapie futrzanej na głowie”.

„... nagle spostrzegł, że siedzący w cieniu pod ścianą mężczyzna, z wyglądu cudzoziemiec, ogorzały od słońca i wiatru, przysłuchuje się tej pogawędce z niezwykłą uwagą. Obcy człowiek popijał z wysokiego kufła i cmił fajkę na długim dziwnie rzeźbionym cybuchu. Nogi wyciągnął przed siebie, pokazując buty cholewami sporządzone z miękkiej skóry i zgrabnie przylegające do tyłek, lecz mocno zniszczone i zablocone. Otulony był w dobrze wysłużony gruby ciemnozielony płaszcz i mimo gorąca w izbie naciągnął kaptur na głowę tak, że twarz zniknęła w jego cieniu.”

„Stała młoda dziewczyna. — Białe jej ubranie. Wysmukłą postać tylko aż do piersi kryje. Odśladując ramiona i łabędzią szyję. W takim Litwinka tylko chodzić zwykła z rana. W takim nigdy nie bywa od mężczyzn widziana: Więc choć świadka nie miała, założyła ręce Na piersiach, przydając zasłony sukience”.

„... był bardzo mały i chudy jak na swój wiek. A sprawiał wrażenie jeszcze mniejszego i szczuplejszego niż w rzeczywistości, bo nosił wyłącznie stare ubrania po swoim kuzynie, który był prawie cztery razy od niego większy”. „... miał drobną buzią, kościste kolana, czarne włosy i jasne, zielone oczy. Nosił okrągłe okulary, zawsze poklejone celuloidową taśmą.”

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Podsumowanie:

Przypomnienie definicji pojęć „ekranizacja” i „adaptacja” oraz różnic między nimi. Zwrócenie uczniom uwagi na to jakie korzyści niesie ze sobą czytanie książek oraz na jakie bodźce oddziałuje książka, a na jakie film.

Załącznik nr 1a

Czego wymaga od nas książka,
a czego film? - plakat

Czego wymaga od nas książka	Czego wymaga od nas książka i film	Czego wymaga od nas film

Załącznik nr 1b

Czego wymaga od nas książka,
a czego film? – plakat uzupełniony

Czego wymaga od nas książka	Czego wymaga od nas książka i film	Czego wymaga od nas film
Czasu, którego ilość nie do końca jesteśmy w stanie przewidzieć	Zaangażowania	Określonego czasu (czas trwania filmu)
Zadania sobie trudu	Odpowiednich warunków	Nie wymaga dodatkowej wiedzy. Zwykle łatwiejszy w odbiorze
Skupienia i dodatkowej wiedzy. Nie zawsze łatwa w zrozumieniu i w odbiorze		Nie wymaga dużego skupienia. Ważne elementy zostaną powtórzone kilkakrotnie
Wykorzystania naszej wyobraźni		
Umiejętności czytania		

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Załącznik nr 2a

Bohaterowie książek na szklanym ekranie. Czy nasze wyobrażenia są zgodne z wizją reżyserów? – karty pracy

Zadanie. Dopasuj opisy z książek do odpowiednich zdjęć bohaterów z filmów.

„... głowa jak żyto, mocno podgoloną czuprynę, smagłą cerę, siwe oczy przed się patrzące, ciemny wąs i twarz młodą, orlikowatą a wesołą i junacką”, „okryty wielką sławą rycerską”, „stojący na czele potężnej chorągwi, częścią własnym kosztem wystawionej”, „wyniosła jakaś postać w czubie i czapie futrzanej na głowie”.

„... nagle spostrzegł, że siedzący w cieniu pod ścianą mężczyzna, z wyglądu cudzoziemiec, ogorzały od słońca i wiatru, przysłuchuje się tej pogawędce z niezwykłą uwagą. Obcy człowiek popijał z wysokiego kufła i ćmił fajkę na długim dziwnie rzeźbionym cybuchu. Nogi wyciągnął przed siebie, pokazując buty cholewami sporządzone z miękkiej skóry i zgrabnie przylegające do łydek, lecz mocno zniszczone i zabłocone. Otulony był w dobrze wysłużony gruby ciemnozielony płaszcz i mimo gorąca w izbie naciągnął kaptur na głowę tak, że twarz zniknęła w jego cieniu.”

„Stała młoda dziewczyna. – Białe jej ubranie
Wysmukłą postać tylko aż do piersi kryje,
Odśnając ramiona i łabędzią szyję.
W takim Litwinka tylko chodzić zwykła z rana,
W takim nigdy nie bywa od mężczyzn widziana:
Więc choć świadka nie miała, założyła ręce
Na piersiach, przydawając zastony sukience”.

„... był bardzo mały i chudy jak na swój wiek. A sprawiał wrażenie jeszcze mniejszego i szczuplejszego niż w rzeczywistości, bo nosił wyłącznie stare ubrania po swoim kuzynie, który był prawie cztery razy od niego większy”.

„... miał drobną buzię, kościste kolana, czarne włosy i jasne, zielone oczy. Nosił okrągłe okulary, zawsze poklejone celuloidową taśmą.”

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Załącznik 2b

Bohaterowie książek na szklanym ekranie. Czy nasze wyobrażenia są zgodne z wizją reżyserów? – odpowiedzi

„... głowa jak żyto, mocno podgoloną czuprynę, smagłą cerę, siwe oczy przed się patrzące, ciemny wąs i twarz młodą, orlikowatą a wesołą i junacką”, „okryty wielką sławą rycerską”, „stojący na czele potężnej chorągwi, częścią własnym kosztem wystawionej”, „wyniosła jakaś postać w czubie i czapie futrzanej na głowie”.

„... nagle spostrzegł, że siedzący w cieniu pod ścianą mężczyzna, z wyglądu cudzoziemiec, ogorzały od słońca i wiatru, przysłuchuje się tej pogawędce z niezwykłą uwagą. Obcy człowiek popijał z wysokiego kufla i ćmił fajkę na długim dziwnie rzeźbionym cybuchu. Nogi wyciągnął przed siebie, pokazując buty cholewami sporządzone z miękkiej skóry i zgrabnie przylegające do łydek, lecz mocno zniszczone i zabłocone. Otulony był w dobrze wysłużony gruby ciemnozielony płaszcz i mimo gorąca w izbie naciągnął kaptur na głowę tak, że twarz zniknęła w jego cieniu.”

„Stała młoda dziewczyna. – Białe jej ubranie Wysmukłą postać tylko aż do piersi kryje, Odsłaniając ramiona i łabędzią szyję. W takim Litwinka tylko chodzić zwykła z rana, W takim nigdy nie bywa od mężczyzn widziana: Więc choć świadka nie miała, założyła ręce Na piersiach, przydawając zasłony sukience”.

„... był bardzo mały i chudy jak na swój wiek. A sprawiał wrażenie jeszcze mniejszego i szczuplejszego niż w rzeczywistości, bo nosił wyłącznie stare ubrania po swoim kuzynie, który był prawie cztery razy od niego większy”. „... miał drobną buzię, kościste kolana, czarne włosy i jasne, zielone oczy. Nosił okrągłe okulary, zawsze poklejone celuloidową taśmą.”

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

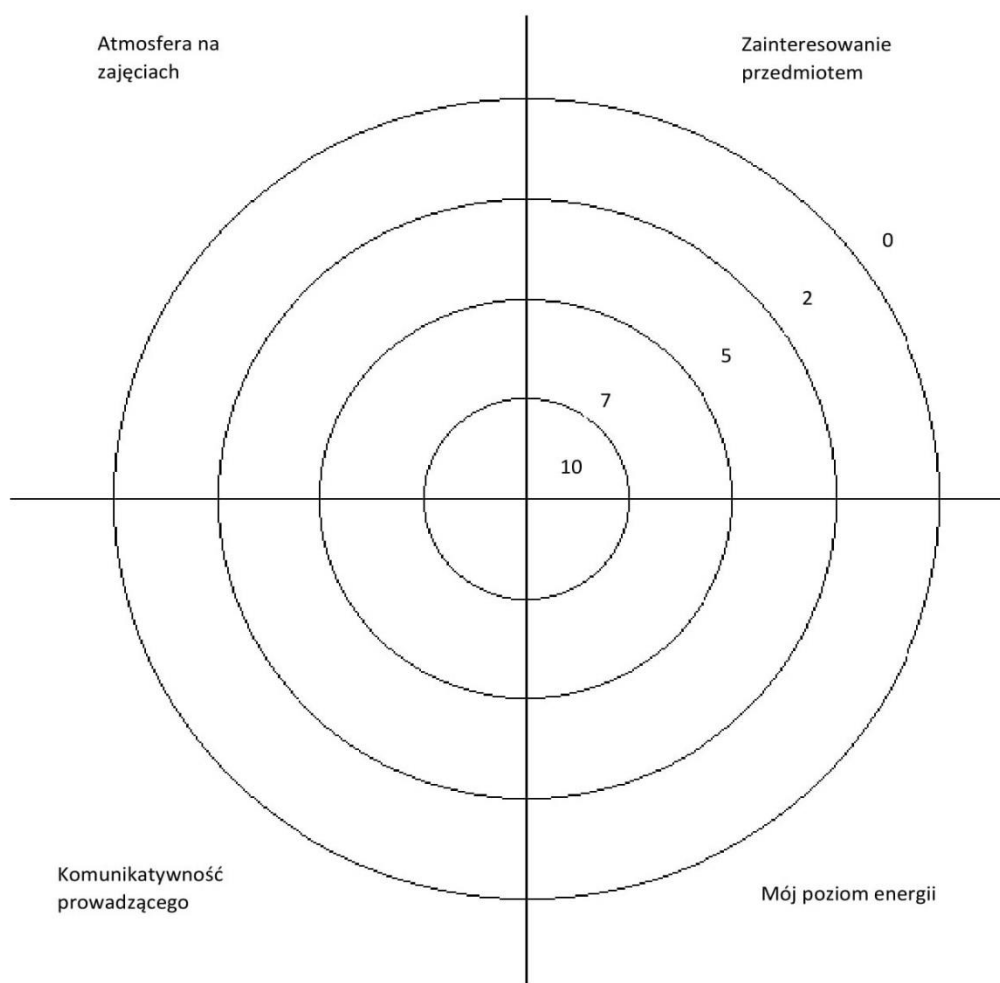
Załącznik nr 3

Formularz informacji zwrotnej – Tarcza strzelecka

Informacja zwrotna

Oceń atmosferę na zajęciach, swoje zainteresowanie przedmiotem, komunikację prowadzącego oraz własny poziom energii na zajęciach stawiając znak X w odpowiednim polu.

tarcza strzelecka

Dziękuję ☺

Z WARSZTATU NAUCZYCIELA

Bibliografia

Książka w życiu codziennym Polaków, Warszawa : Centrum Badań Społecznych CEBOS, 1998 [Dokument elektroniczny] https://www.cbos.pl/SPISKOM.POL/1998/K_127_98.PDF ,
dostęp 01.12.2021

MICKIEWICZ A., *Pan Tadeusz, czyli ostatni zajazd na Litwie. Historia szlachecka z roku 1811-1812 we dwunastu księgach wierszem*, Warszawa: Wydawnictwo Świat Książki, 1995
Portal Filmweb, [Dokument elektroniczny] <https://www.filmweb.pl/>, dostęp 25.01.2022

ROWLING J. K., *Harry Potter i kamień filozoficzny*, Warszawa: Wydawnictwo Media Rodzina, 2000

SIENKIEWICZ H.. *Potop*, Kraków: Wydawnictwo Greg, 2017

SZYMCZAK M. (red.), *Słownik języka polskiego*, Warszawa: Wydawnictwo PWN, T. I, 1992

TOLKIEN J. R. R., *Władca Pierścieni. Bractwo Pierścienia*, Poznań: Wydawnictwo Zysk i S-ka, 1996

Wikipedia Wolna Encyklopedia [Dokument elektroniczny] <https://pl.wikipedia.org>, dostęp 01.03.2022

Zrozumieć dziecko

Wzajemne stosunki międzyludzkie są podstawą kreowania jednostki przygotowując ją zarazem do pełnienia określonych ról i prawidłowego funkcjonowania w społeczeństwie. Wychowanie nie jest łatwym procesem, dlatego relacje między szkołą, uczniem, a domem rodzinnym mają wpływ na kształtowanie osobowości dziecka. Stosunki międzyludzkie to podstawa do rozwijania osobowości. Wykształcenie prawidłowej więzi i wzajemnego zaufania pozwala na harmonijny rozwój.

Thomas Gordon, psycholog i pedagog amerykański zaproponował koncepcję stosunków międzyludzkich „bez zwycięzców i bez pokonanych”. Uważa, że należy odstąpić od tych metod, które stosowały minione pokolenia rodziców oraz zmienić sposób postrzegania dziecka. „Zmieniający się świat wymaga od człowieka nieustannej weryfikacji poglądów i fałszywych przekonań oraz poszerzania swojej wiedzy. Zdaniem Gordona fałszywe mity dotyczą tak dzieci, jak i wychowawców”.¹ Według niego młodzież buntuje się nie przeciwko swoim rodzicom, lecz wobec określonym destrukcyjnym metodom wychowawczym. Gordon uważa, że najważniejsza jest komunikacja i cierpliwość.

Celem wychowania jest rozwój dziecka, samodzielność w radzeniu sobie ze swoimi problemami, odpowiedzialność za siebie, zdolność do samokontroli oraz samooceny. Wychowanie „bez porażek” rozpoczyna się od nawiązania komunikacji, czynnego słuchania dziecka. „Czynne słuchanie jest jedną z najskuteczniejszych metod, aby pomóc dziecku stać się bardziej samodzielnym, odpowiedzialnym za siebie i bardziej niezależnym”.² Gordon zachęca rodziców do słuchania własnych dzieci, ufania im. Dzieci mają swoje problemy, chcą mieć wsparcie w najbliższych. Zwracając się do nas nie czekają na rady, uwagi, chcą być po prostu wysłuchane. Dziecko opowiadając odreagowuje złość, wyciąga wnioski, a milczenie rodzica tylko pomaga w samodzielnym rozwiązywaniu problemu. Dziecko poprosi o pomoc, rodzic rozmawiając z dzieckiem powinien pamiętać, aby używać takich

¹ B. Śliwerski, *Współczesne teorie i nurty wychowania*, Oficyna Wydawnicza impuls, Kraków 1998, s. 140

² T. Gordon, *Wychowanie bez porażek*, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1995, s. 32

WARTO WIEDZIEĆ

argumentów, które będą sprzyjać budowaniu relacji rodzic – dziecko. Podstawą aktywnego słuchania jest okazywanie akceptacji oraz empatyczne wczuwanie się w myśli dziecka, a na pewno nie ocenianie go.

Rodzice nie powinni przypisywać sobie „wielkości psychologicznej”, karać i nagradzać konsekwentnie. Rozkazywanie, moralizowanie, dyktowanie gotowych rozwiązań, osądzanie, pochwały, ośmieszanie czy nadmierna troskliwość niesie za sobą negatywne skutki, bowiem dzieci uczą się czegoś innego niż chcemy osiągnąć. Przyjazne relacje rodzic – dziecko przynoszą pozytywne skutki w przyszłości. Wychowanie „bez porażek” pozwala budować serdeczne i pełne miłości stosunki, rozwiązywanie problemów w sposób zadowalający zarówno dzieci i rodziców.

Rodzice powinni uświadomić sobie, że dzieci uczą się wielu wyobrażeń o wartościach od nich przez to, że obserwują, jak postępują ich ojcowie i matki, słuchają co oni mówią. Rodzice przekazują swoje przekonania o wartościach poprzez własne realne życie. Dzieci z większym prawdopodobieństwem uczą się z przykładu rodziców, gdy łączą ich z nimi pozytywna więź. By stać się wzorem dla dzieci rodzice powinni pamiętać credo wychowania bez porażek: „nasza więź opiera się na zdrowym fundamencie, ponieważ zadowala wszystkich współuczestniczących. Każda z nas może się rozwijać zgodnie z własnymi możliwościami, bez umniejszania wzajemnych uczuć szacunku i miłości, bez narażania na szwank przyjaźni i pokoju.”³

Metoda wychowania bez porażek pomaga rodzicom widzieć w swych dzieciach ludzi, którzy muszą przejść przez życie samodzielnie, mają prawo podjęcia decyzji, by żyć inaczej niż ich rodzice. Wielu dziecięcych zachowań i ocen wartości rodzice nigdy nie będą potrafili zmienić. Powinni to zaakceptować, nikt nie potrafi zmienić przekonań i wartości innych ludzi. Nie należy tego żałować dopóki przez to nikt nie ponosi szkody. Dzieci potrafią ocenić swoje prawa i swoją wolność. Już od najwcześniejszych lat życia należy dziecko traktować jako równego sobie człowieka. Rodzice nie mogą tylko oczekiwać zmian od dziecka, sami także powinni zastanowić się czy ich postawa jest prawidłowa. Metoda wychowania bez porażek Gordona pozwala rodzicom poprawić swoją więź z dzieckiem. „Wychowanie bez porażek przyczynia

³ T. Gordon, *Wychowanie bez porażek w praktyce*, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1995, s. 240

WARTO WIEDZIEĆ

się z pewnością do tego, że rodzice zaczynają widzieć świat w nowym świetle.”⁴ Teoria metody bez porażek pozwala na lepsze funkcjonowanie rodziny, ale także stanowi o wiele ogólniejszą teorię, obejmującą wszystkie relacje międzyludzkie, które są bardzo ważne w dorosłym życiu.

Metoda wychowania bez porażek ma swoje odniesienie w szkole. Uczniowie mogą się swobodnie uczyć tylko wówczas, gdy stosunki uczeń – nauczyciel charakteryzują się otwartością, wzajemną troską i zależnością, poszanowaniem odrębności oraz wzajemnym uwzględnianiem potrzeb. Aktywne słuchanie oraz dostrzeżenie problemów ucznia ułatwia nawiązanie pozytywnych relacji nauczyciel – uczeń. Swoboda wyrażania własnych opinii, brak obawy przed krytyką oraz naprowadzanie uczniów na samodzielne rozwiązanie problemu sprzyja rozwojowi uczniów. Nauczyciel, który dba o otoczenie klasowe, zmienia je w sposób twórczy zapobiega nudzie i zwiększa chęć uczniów do zdobywania wiedzy.

Otwartość nauczyciela na sugestie uczniów sprzyja postrzegać szkołę jako przyjazne środowisko. Współdziałanie nauczyciela i uczniów wyzwala twórcze myślenie oraz wzbogaca doświadczenia zarówno nauczyciela, jak i uczniów. Uczniowie powinni uczestniczyć w stanowieniu praw, bowiem wówczas chętniej respektowałiby je łatwiej niż wtedy, gdy są one im narzucone.

Nauczyciel musi zrozumieć znaczenie swojej roli, docenić ją i wykonywać swoją pracę ze swobodą. Wiele zależy od relacji z rodzicami. Ogromna rola spoczywa na rodzicach, jak oni reagują na problemy szkolne ucznia. Powinni umożliwić mu samodzielne rozwiązywanie problemów, nie krytykować ani nie modelować na swój obraz. Wzajemna wymiana informacji między rodzicem, a nauczycielem wspomaga pracę szkoły i domu, a także jest szansą na harmonijny rozwój dziecka przyczyniając się do kształtowania osobowości.

Stosując metody proponowane przez Gordona można zmienić swoje życie, poglądy, przekonania, a przede wszystkim sposoby własnego działania. Znajomość pedagogiki Gordona umożliwia zdobycie umiejętności słuchania, opanowanie umiejętności jasnego komunikowania swoich uczuć, a dzieciom przyznaje prawo do wyrażania wszystkich uczuć. Dzięki tej metodzie zmniejsza się ilość przekazywanych uwag krytycznych, rezygnuje się z dawania rad oraz

⁴ *Ibidem*, str. 15

WARTO WIEDZIEĆ

z tradycyjnych form nagradzania i karania. Dorośli mogą nabrać krytycznego stosunku do własnej wiedzy i umiejętności, dostrzegają potrzebę własnego nieustannego rozwoju. Nawiązanie bliskich więzi z dziećmi, lepsze ich poznanie, a tym samym wzrost zaufania do nich i przekonanie, że dziecko jest w stanie samodzielnie rozwiązywać swoje problemy. Wzrasta poczucie własnego nieustannego rozwoju, ważności własnych potrzeb i konieczność ich zaspokajania oraz zwiększa się tolerancja dla zachowań innych ludzi.

Bibliografia

GORDON T., *Wychowanie bez porażek*, Warszawa : Instytut Wydawniczy PAX, 1995

GORDON T., *Wychowanie bez porażek w praktyce*, Warszawa : Instytut Wydawniczy PAX, 1995

ŚLIWERSKI B., *Współczesne teorie i nurty wychowania*, Kraków : Oficyna Wydawnicza Impuls, 1998

Czytelnictwo dzieci – wzorce rodziny

Według Marii Dąbrowskiej książka i możliwość czytania to największy z cudów ludzkiej cywilizacji – inspiruje człowieka, pokazuje świat, stawia pytania, umożliwia szukanie na nie odpowiedzi. Jest środkiem komunikowania się opartym na języku pisanym.

Niestety, w ostatnich latach daje się zaobserwować, że rośnie pokolenie, które nie potrafi czytać, nie rozumie prostych tekstów, poleceń, nie dysponuje dobrą znajomością języka. Taką znajomość gwarantuje tylko czynny kontakt z językiem, ćwiczenie się w jego używaniu od urodzenia, w relacji z dorosłymi, którzy dużo czytają. Zdarza się jednak, że rodzice poświęcają dzieciom zbyt mało czasu, mało rozmawiają i mało też sami czytają. W ten sposób wyrasta pokolenie analfabetów. Według oficjalnych statystyk w Polsce nie ma analfabetów, gdyż czyta i pisze ponad 95% Polaków powyżej 15 roku życia. Jednak to tylko pozornie dobra wiadomość. Z badań przeprowadzonych pod patronatem Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) wynika, że co szósty Polak z wyższym wykształceniem to analfabeta funkcjonalny. Takie osoby nie potrafią wykorzystać wiedzy zaczerpniętej z książek czy innych źródeł, do sprawnego funkcjonowania w życiu codziennym. Choć znają litery, nie rozumieją tego, co czytają. Nie potrafią zredagować prostego tekstu, odczytać wykresu, nie radzą sobie z wypełnieniem prostych formularzy, mają trudności z wykonaniem prostych obliczeń. Nie potrafią pisać listów urzędowych, mają kłopoty z doborem słownictwa, składnią, ortografią, interpunkcją. Powodem tego, jak również problemów z rozumieniem tekstów w książkach czy dokumentach, jest brak kontaktu z książką po ukończeniu szkoły, przyczyniające się do ubożenia języka.

Czytelnictwo jest sposobem spędzania czasu wolnego, uważanym za jeden z najbardziej wartościowych. Duża grupa małych dzieci to nie tyle czytelnicy a raczej słuchacze literatury. Książki i czasopisma trafiają do nich za pośrednictwem słuchu. Najprościej można powiedzieć, że jest to literatura „odbierana”, czytana czy słuchana przez dzieci. Inną ważną cechą literatury dla dzieci jest jej artyzm. Współczesne książki dla dzieci mają być nie tylko ładne, bogato ilustrowane, mają nie tylko wychowywać czy przekazywać pozytywne wzorce. Powinny również interesować, inspirować, szokować, zaskakiwać, zmuszać do myślenia.

WARTO WIEDZIEĆ

Czytanie książek zaspokaja potrzeby dziecka : estetyczne, wzorców zachowań, utożsamiania się z bohaterem, informacji o świecie zewnętrznym, kompensacji, rozrywki, akceptacji społecznej. Pozwala dziecku na osiągnięcie lepszych wyników w nauce. Wzbogaca bierne i czynne słownictwo, pomaga w ogólnym opanowaniu języka, podnosi poziom kultury słowa, wzbogaca konstrukcję składniowo-stylistyczną wypowiedzi. Ułatwia naukę i pomaga odnieść sukces w szkole. Rozwija pamięć, język, wyobraźnię, uczy myślenia i koncentracji, dostarcza wiedzy, rozbudza zainteresowania. Poza tym jest znakomitą rozrywką, zapobiega zbytniemu uzależnieniu od telewizora czy komputera.

Ważne jest odpowiednie przygotowanie dziecka do czytania lub wysłuchiwania tekstów literackich i popularnonaukowych. Aby doszło do oddziaływania książki na czytelnika musi dojść do zaciekawienia książką, do zainteresowania nią, do budzenia postawy po przeczytaniu jakiegoś tekstu. Czytanie będzie skuteczne, gdy przyniesie określony efekt.

Pierwszy i najważniejszy etap wychowania do czytelnictwa następuje w rodzinie, która daje dziecku możliwość rozwinięcia zainteresowań literaturą. Dobrze jest oglądać książeczki z dzieckiem, komentować obrazki, czytać podpisy pod ilustracjami bądź opowiadać treść własnymi słowami. Ważne by dostosować się do tempa dziecka, nie zmuszając go do słuchania. Kolejną formą oswojenia z literaturą jest opowiadanie bajek, baśni a nawet wymyślonych historyjek, najlepiej przed snem lub gdy dziecko jest chore, znużone. Dziecko 3-letnie jest już w stanie wysłuchać krótkiego utworu literackiego, może wysłuchać czytanego tekstu kilka a nawet kilkanaście minut. Dzieci 5-6 letnie chętnie słuchają nawet dłuższej lektury czytanej w odcinkach, np. po jednym rozdziale co wieczór. Warto dążyć do „czytania partnerskiego”, traktować dziecko jak partnera przy wspólnym zgłębianiu świata literatury. W pierwszych latach okresu szkolnego ze wspólnej lektury można korzystać stosując **zasadę Premacka** (reguła babcina, reguła wzajemności), głoszącą zasadę „Ja ci to, a ty mi tamto”- „Przeczytam Ci rozdział, ale ty przeczytaj pierwsze zdanie (akapit, stronę)”. W domu należy przywiązywać dużą wagę do tego, by dziecko miało czas i miejsce do czytania. Ograniczenie czasu na telewizję i komputer pozostawi dużo wolnego czasu, np. na lekturę. Ważne jest też nawiązanie kontaktu z najbliższą biblioteką, samodzielne wybieranie książeczek. Wiek przedszkolny pozwala rozbudzić zainteresowania czytelnicze, a wiek szkolny – wykształcić umiejętność czytania oraz pogłębić przyjaźń z książką. W okresie dorastania następuje delikatne modelowanie zainteresowań czytelniczych. Czas późnego dzieciństwa, początek okresu dojrzewania, czyli wiek od 10 do 14 lat nazywany jest często „złotym okresem

WARTO WIEDZIEĆ

czytelnictwa” lub okresem „czytelniczego amoku”. Młodzież samodzielnie dobiera lektury, kierując się przy tym własnymi kryteriami, niekiedy panującą modą czy zdaniem kolegów. Samodzielnie kontynuuje kontakt z biblioteką, niekiedy korzysta z propozycji bibliotekarza, nauczyciela języka polskiego, rodzica.

Celem rodziców powinno być pielęgnowanie i podsycanie u dzieci naturalnego zapędu do odkryć, nauki, czytania i tworzenia. Chodzi o wykształcenie motywacji do ciągłej aktywności umysłowej, zaszczepienie potrzeby czytania. Czytanie dziecku dla przyjemności jest najlepszą inwestycją w jego przyszłość.

Wychowanie dziecka jako czytelnika to długi proces, wymagający od rodzica dużego wkładu. Na niewiele zda się edukacja szkolna, jeśli w czytanie nie będą zaangażowani sami rodzice. Czytanie rzadko staje się pasjonujące dla dziecka, jeśli w domu nie ma książek oraz czytających rodziców – dziecko uczy się bowiem przez obserwację. Wieczorne czytanie dla wielu dzieci i ich rodziców jest ulubioną porą w ciągu dnia. Najbardziej odpowiednim momentem jest czas przed ukończeniem trzeciego roku życia dziecka. Chcąc mieć czytające dzieci, czytajmy również sami. Czytajmy dzieciom nie tylko do snu, co pozwala na ich wyciszenie, ale i w ciągu dnia, w ramach wspólnej zabawy. Podsuwajmy im wartościową literaturę, rozbudzającą pasję czytania, angażującą do odkrywania świata. Nie ulega wątpliwości, że czytanie buduje więź między rodzicami a dziećmi, wpierając ich rozwój psychiczny. Czytając samemu i podsuwając dzieciom książki ciekawe, poruszające, pełne ważnych treści, obudzimy w nich motywację do czytania, która sprawi, że z własnej woli nadal będą sięgały po książki, kiedy minie już przymus podręczników i lektur szkolnych.

Dziecko ma szansę wyrosnąć na czytelnika tylko wówczas gdy znajdzie się dorosły, który mu w tym pomoże, który wcześniej i konsekwentnie będzie mu zaszczepiał miłość do książek. Nie chodzi o „naganianie” go do czytania a o czytanie na głos dla przyjemności, dzień po dniu, od urodzenia, ale również o bycie wzorem, czytelnikiem, którego dziecko często widzi czytającego.

Elwira Stolpa
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie Filia w Płońsku przedstawia Czy znasz ten zawód

Każdy dzień przynosi zmiany. Wiele zawodów znika z rynku pracy. Dzieje się tak dlatego, że spada zainteresowanie wykonywanymi przez ich przedstawicieli pracami. Obecnie ludzie wolą kupić tańszą rzecz, która nie zawsze odznacza się tak wysoką jakością, jak oryginalne przedmioty wykonywane ręcznie. Rozwój technologiczny sprawił, że praca wielu fachowców może być zastąpiona przez maszyny i dzięki temu można obniżyć koszty produkcji. Masowa produkcja pozwala też na tworzenie produktów w szybszym tempie. Niektóre zawody bardzo powoli się odradzają, głównie dzięki modzie na wyroby rzemieślnicze. Jednak są to drogie rzeczy i nie każdy może sobie na nie pozwolić.

Ginące zawody rzemieślnicze

Zdun – budował i naprawiał piece kaflowe. Obecnie w domach prawie nikt już z takiego ogrzewania nie korzysta, ale wykonujący ten zawód dostosowali współczesności i zajmują się też stawianiem kominków.

Szewc – kojarzy nam się z kimś, kto zajmuje się naprawianiem obuwia. Ale szewc też wytwarza buty. Obecnie z możliwości wykonania butów na zamówienie korzystają osoby z bardzo niewymiarowymi stopami lub chcący mieć niepowtarzalne i wyjątkowe obuwie. Szyje się je bowiem na indywidualne zamówienie.

Zecer – taka osoba zajmowała się ręcznym lub maszynowym składem czcionek na potrzeby druku. Dzisiaj jego praca jest niemal w pełni przejęta przez maszyny przez co profesja ta jest już prawie całkowicie wymarła.

WARTO WIEDZIEĆ

Modystka – to osoba, która wytwarzała kapelusze, woalki, fascynatory i ozdoby do ich upiększania. Dziś zapotrzebowanie na takie nakrycia głowy jest małe.

Garncarz – wytwarzał piękne naczynia z gliny. Obecnie ta stara metoda ręcznego wyrabiania garnków wraca do łask. Dziś garncarze zajmują się wyrobem garnków na potrzeby rekonstrukcji historycznych lub na różne targi rękodzieła.

Snycerz – zajmował się rzeźbieniem w drewnie lub w kamieniu. Dawniej snycerze byli bardzo poważanymi artystami, którzy najbardziej cenieni byli w czasie gotyku i baroku. Obecnie w starych kościołach i innych budynkach możemy znaleźć przykłady ich pracy.

Ludwisarz – zajmował się odlewaniem różnych przedmiotów z brązu, np. dzwonów, posągów lub dział luf.

Pucybut – kiedyś praktycznie na każdym rogu ulicy można było spotkać pucybuta i skorzystać z jego usług. Pucybuci zajmowali się czyszczeniem butów. Obecnie buty czyścimy sobie sami, ale są też specjalne maszyny spotykane w hotelach, galeriach handlowych.

Zegarmistrz – zawód ten jest znany wszystkim. Zegarmistrz zajmuje się naprawą zegarków. Zakres ich usług jest szeroki - od zwykłej wymiany baterii po skomplikowane naprawy.

Introligator – jest to pracownik drukarni zajmujący się ręcznym oprawianiem książek i ozdabianiem okładek, szczególnie w zabytkowych wydawnictwach. Jego pracę coraz częściej przejmują maszyny.

Rusznikarz – osoba wyrabiająca i naprawiająca broń palną.

WARTO WIEDZIEĆ

Mało znane zawody

Kaletnik – wytwarza produkty ze skóry. To on najczęściej jest odpowiedzialny za wykrojenie ze skóry odpowiednich wzorów wyrobów, które później są zszywane. Są to, m.in. portfele, portmonetki, paski czy torebki.

Masztalierz – pielęgnuje konie znajdujące się w stajni, dogląda je, przeprowadza podstawową tresurę. Jego zadaniem jest również ocena zdrowia zwierzęcia i wstępna ocena wskazująca, czy nadaje się ono do prac siłowych, czy do uczestnictwa w konkursach.

Brakarz – osoba, która pracuje w zakładach produkcyjnych i ocenia jakość wytworzonych produktów.

Doula – to osoby wykwalifikowane do tego, aby stanowić wsparcie dla matki w okresie ciąży, porodu i po nim. Doula pomaga młodej mamie w przyzwyczajeniu się do nowej sytuacji życiowej.

Groomer – jest coraz bardziej popularnym zawodem. Przedstawiciele tej profesji zajmują się stryżeniem psów, po polsku można więc powiedzieć, że chodzi po prostu o psiego fryzjera. Groomer nie tylko strzyże, ale wykonuje też inne zabiegi pielęgnacyjne – usuwanie kołtunów, rozczesywanie sierści czy golenie. Groomer obcina również paznokcie, robi zwierzątkom manicure, usuwa wszelkie pasożyty czy kąpię. Zdarza się nawet, że na życzenie właścicieli pupile mają farbowaną sierść.

Zawody przyszłości

Gamer – to profesjonalny gracz komputerowy. To osoba, która pasję do grania w gry komputerowe z powodzeniem realizuje w celach finansowych. Zawodowy gracz komputerowy pracuje grając indywidualnie lub w zespole, otrzymuje stałą pensję od sponsorów oraz nagrody pieniężne wygrane w turniejach i mistrzostwach w grach komputerowych.

WARTO WIEDZIEĆ

Youtuber/Vloger – jest to osoba nagrywająca filmiki na różne tematy, najczęściej na platformie You Tube. Filmy dotyczą wszystkich dziedzin życia, od testów różnych urządzeń po rodzaje makijażu. Im większe zainteresowanie filmikami tym więcej wejść i subskrybentów. A to zachęca reklamodawców, co powoduje, że bycie youtuberem staje się opłacalnym zajęciem.

Podcaster – osoba tworząca nagrania, w których dzieli się wiedzą i doświadczeniem. Za podcasting może odpowiadać twórca, ale często zapraszani są także goście. Podcasty mają różnorodną formę – bloga, amatorskiej lub profesjonalnej audycji radiowej, a nawet kilkuodcinkowej historii czytanej przez lektora. Największe zainteresowanie budzą podcasty pogadankowe, rozrywkowe, naukowe, lifestylowe, biznesowe oraz poświęcone nowym technologiom. Słuchacze często wybierają też audycje o charakterze edukacyjnym.

Wedding plannerka – inaczej konsultantka ślubna. Jest to osoba, która planuje śluby i wesela. Zajmuje się organizacją i stara się spełnić wszystkie życzenia młodej pary. To praca dla osób, które cenią wolny zawód, mają artystyczną duszę, ale i posiadają wiedzę z marketingu i wizerunku. Zawód ten wymaga nie tylko dużych zdolności logistycznych, ale przede wszystkim umiejętności pracy w stresie i dużej wyobraźni.

Specjalista ds. social media – to osoba odpowiedzialna za kompleksową komunikację z klientami firmy za pomocą dostępnych mediów społecznościowych. Do głównych zadań osoby na tym stanowisku należą: budowanie spójnego wizerunku firmy w portalach społecznościowych, koordynacja kampanii reklamowych w kanałach social media, stały kontakt z klientami przy wykorzystaniu dostępnych narzędzi społecznościowych, współpraca z działami graficznymi i kreatywnymi oraz systematyczne prowadzenie kont w portalach społecznościowych.

WARTO WIEDZIEĆ

Animator/animatorka – to zawód związany z planowaniem i organizowaniem czasu wolnego tak, aby uczestnicy dobrze się bawili. Najpopularniejsze odmiany tej profesji to animator na wakacjach, animator kultury oraz animator dla dzieci. Jest to zawód, w którym pracuje się z ludźmi. Dlatego każdy, kto chce być animatorem musi odznaczać się doskonałą komunikatywnością i kreatywnością.

Do niedawna w nazwach zawodów i tytułów dominowały nazwy męskie i nawet jeśli dany zawód wykonywała kobieta, mówiono na nią np. pani pilot, pani premier, pani psycholog, pani profesor. Dziś coraz częściej są używane żeńskie formy: profesorka, ministra, psycholożka, marszałkini, inżynierka, docentka, a nawet pilotka (nie czapka, ale kobieta sterująca samolotem).

WYKREŚLANKA

D	R	U	K	A	R	Z	A	B	S
O	C	G	H	P	S	E	R	K	Z
U	T	W	Z	U	A	C	M	A	E
L	G	J	W	B	C	E	K	L	W
A	Ł	M	A	L	A	R	Z	E	C
S	N	Y	C	E	R	Z	F	T	Ż
G	O	O	P	K	Z	A	W	N	G
P	I	E	K	A	R	Z	B	I	H
R	O	I	G	R	J	N	M	K	C
S	T	K	L	Z	D	U	N	D	W

(snycerz, zecer, szewc, doula, lekarz, drukarz, malarz, zdun, piekarz, kaletnik)

WARTO WIEDZIEĆ

UKRYTE SŁOWA

Małgorzata Strzałkowska

Zawodowy samouczek wymowy

Strażak puszczy strzeże z ,
 w rżysku sobie leży,
szewc do szewca szepcze: – Szewcze,
wszak szewc mi zadcpcze!

Gardło Grzesia leczy ,
w z chrzanem skacze dekarz,
stolarz krzyczy do :
– Maluj szafę !

Pisarz w smacznie drzemie,
szlifierz czyści krzemień,
 wrzeszczy na kucharzy:
– Kociół z żurem brzuch mi parzy!

Weterynarz w mrocznych gąszczach
kapeluszem głaszczę ,
a aptekarz z
w rabarbarze sobie gwarzą.

wieży, rycarz, buty, lekarz, beczkę, malarza, marynarza, koszu, szczotkę, piłkarz, chrząszcza, kominiarzem

ZABAWY I QUIZY

https://czasdzieci.pl/quizy/quiz,5185a9-co_to_za.html

<https://wordwall.net/pl/resource/1214965/historia/czy-znasz-dawne-zawody>

WARTO WIEDZIEĆ

<https://wordwall.net/pl/resource/7451984/czy-znasz-zawody-wg-katalyst-edudation>

<https://wordwall.net/pl/resource/1450719/czy-znasz-zawody->

<https://wordwall.net/pl/resource/2231470/polski/czy-znasz-ksi%4%85%c5%bckowe-zawody>

<https://wordwall.net/pl/resource/776746/zawody-wykre%c5%9blanka-zawody-m%c4%99skie>

<https://swietlicowo.pl/2020/05/05/kim-chcialbys-zostac-w-przyszlosci/>

Bibliografia

<https://poradnikpracownika.pl/-ginace-zawody-ktore-profesje-niedlugo-calkiem-znikna>

https://www.praca.pl/poradniki/rynek-pracy/ginace-zawody_pr-1947.html

https://czasdzieci.pl/ro_zabawy/id,1509300d.html

<https://porady.pracuj.pl/kariera-i-rozwoj/profesjonalny-gamer-czyli-jak-zostac-zawodowym-graczem-komputerowym/>

<https://poradnikpracownika.pl/-nowe-zawody-czym-zajmuja-sie-ich-przedstawiciele>

<https://scroll.morele.net/poradniki/czym-sa-podcasty-jak-zaczac-przygode-z-podcastami-i-jakich-nagran-sluchac/>

<https://www.muchazwelonem.pl/slubny-poradnik/wedding-planner-zawod-czy-powolanie,11>

https://www.zawodowe.com/kategorie/telekomunikacja_i_it/specjalista_ds_social_media/opis_i_zarobki/

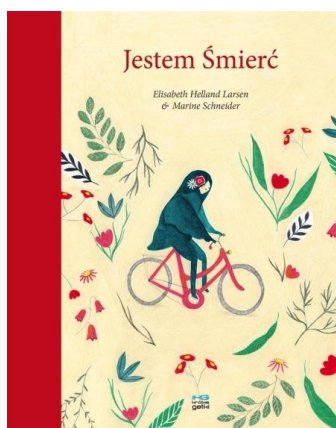
Renata Grabowska

Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie. Filia w Płońsku

Trudne tematy w literaturze dla dzieci – śmierć i żałoba

Choć jest naturalną częścią życia, to jednak budzi strach. Często stanowi temat tabu w codziennych rozmowach. Nie chcemy i nie umiemy mówić o śmierci, wypieramy z myśli nieuchronność jej nadejścia. Nie mamy też wzorców, jak rozmawiać o niej z dziećmi, a przecież one same często inicjują temat przemijania w rozmowie z nami, zdarza się, że w momencie odejścia kogoś bliskiego. Wtedy szczególnie trudno wytłumaczyć dziecku fakt bezpowrotnej straty. Mimo to warto rozmawiać z dziećmi o umieraniu i przygotować je na trudne pożegnania, których wcześniej czy później doświadczą.

Punktem wyjścia do rozmowy mogą okazać się książki, które w sposób delikatny i empatyczny pomogą dziecku w oswojeniu ze śmiercią. Takich książek jest już sporo na rynku wydawniczym. Znajdziemy pozycje zarówno dla dzieci starszych, jak i młodszych. Mogą to być bajki terapeutyczne lub opowiadania dla dzieci i młodzieży traktujące temat śmierci w sposób realistyczny lub metaforyczny, zdarzają się i picturebooki. Książki te najlepiej czytać razem, warto bowiem każdą z nich omówić z dzieckiem. Dzięki wspólnej lekturze będzie łatwiej wytłumaczyć, czym jest strata i smutek z nią związany. Niektóre z książek poświęconych tematowi umierania weszły już do kanonu lektur szkolnych, np. „Jesień liścia Jasia” Leo Buscagli, „Dziewczynka z parku” Barbary Kosmowskiej czy też „Oskar i pani Róża” Erica-Emanuela Schmitta. Warto sięgnąć i po inne pozycje.

„Jestem śmierć” i „Jestem życie”

Elizabet Helland Larsen i Marine

Schneider to nierozzerwalne rozważania

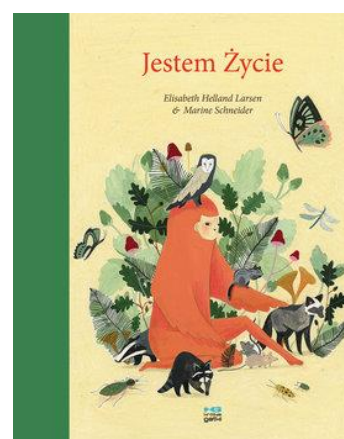
na temat tego, czym jest życie i czym jest

śmierć. Zarówno Życie, jak i Śmierć są

przedstawione nie jako abstrakcyjne

bohaterki lecz sympatyczne, wrażliwe

postacie. Śmierć jest miła

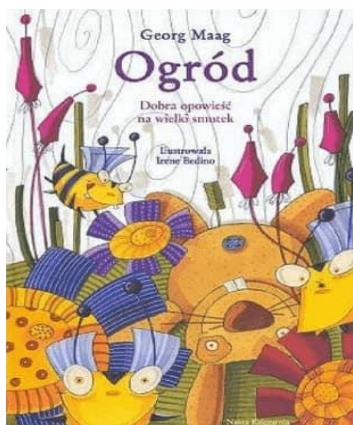
WARTO WIEDZIEĆ

i uśmiechnięta kiedy odwiedza tych, którzy niebawem umrą: ludzi i zwierzęta. Przychodzi jak niespodziewany gość i robi miejsce na nowe życie. Mówi o sobie „Jestem Śmierć, część życia, miłości i ciebie”. Obie książki są pięknie zilustrowane, oszczędne w słowach, pełne mądrości i ciepła.

„**Dokąd idziemy, kiedy znikamy?**” to niezwykła książka o przemijaniu autorstwa **Isabel Minhós Martins** oraz **Madaleny Matoso**. Książka, w której ani razu nie pada słowo *śmierć*. Jest próbą odpowiedzi na ważne pytanie, co się dzieje, kiedy znikamy, na które tak naprawdę nikt nie zna odpowiedzi. Ale nie tylko ludzie znikają. Wszystkie rzeczy na świecie znikają. Pojawiają się i znikają, jak chociażby chmury, deszcz, zwierzęta i nawet nasze skarpetki. Przemijają dni, pory roku

i kolejne wakacje. W swojej książce autorki przekazują, że wszystko ma swój początek i koniec, a jednocześnie przedstawiają wiele pomysłów będących odpowiedzią na tytułowe pytanie. Kałuże zamieniają się w chmury, skarpetki znikają pod łóżkiem. Jest wiele możliwości i to daje nam nadzieję, że nawet jeśli trudno nam pogodzić się ze znikaniem rzeczy, zwierząt i ludzi, to wierzymy, że znalazły sobie *gdzieś* swoje nowe, szczęśliwe miejsce, gdzie także jest *coś*. „Lepsze to, niż nic”. Książka o filozoficznym wydźwięku, ale napisana jasno i zrozumiale. Polecana dla dzieci od 6 roku życia. Dużym atutem książki są ilustracje Magdaleny Matoso, która wykorzystwała kolorowe geometryczne wzory, a umieszczając ciągnącą się przez wszystkie strony książki czarną kreskę daje nam do zrozumienia, że wszystko jest ze sobą powiązane.

Książka **Georga Maaga** „**Ogród. Dobra opowieść na wielki smutek**” to opowieść o dziewczynce Walentyńce, która wiezie szczęśliwe, spokojne życie z rodzicami w domu z pięknym ogrodem, który uwielbia. Nie szuka niczego poza nim, ponieważ ma tutaj wszystko, czego potrzebuje, a zwłaszcza codzienne spędzanie czasu z tatą. Pewnego dnia tata jednak nie przychodzi do domu. Pustka, żal i złość po

WARTO WIEDZIEĆ

śmierci ojca obraca się przeciwko roślinom w ogrodzie, które Walentyna pewnego dnia niszczy, nie pozwalając im odrosnąć, aż do dnia, gdy dorastając dostrzega inny świat poza ogrodzeniem ogrodu. Książka opowiada nie tylko o przemijaniu, ale i o procesie przeżywania żałoby. Jest także opowieścią o dorastaniu i o tym, że czas leczy rany.

„**Niebo za domem**” **Gaute Heivoll** to książka, która opowiada o chłopcu i jego smutku po śmierci mamy. Nie tyle mówi o samej śmierci, ile o tym, jak poradzić sobie ze stratą bliskiej osoby. Mama głównego bohatera książki, już po swojej śmierci, przychodzi codziennie powiedzieć mu dobranoc. Ale pewnego dnia się nie zjawia. I wtedy tata, który sam

nie umie się pogodzić ze stratą żony, wpada na pewien pomysł.

Książka zdecydowanie dla starszych dzieci, trudna i smutna. Ten wszechogarniający smutek potęgują ilustracje, utrzymane w ciemnej, wręcz mrocznej tonacji. Jedyne kolory to czerwona nitka, która odgrywa dużą rolę w życiu bohatera opowiadania. Jest symbolem koła ratunkowego w drodze do odzyskania poczucia bezpieczeństwa i wiary w przyszłość.

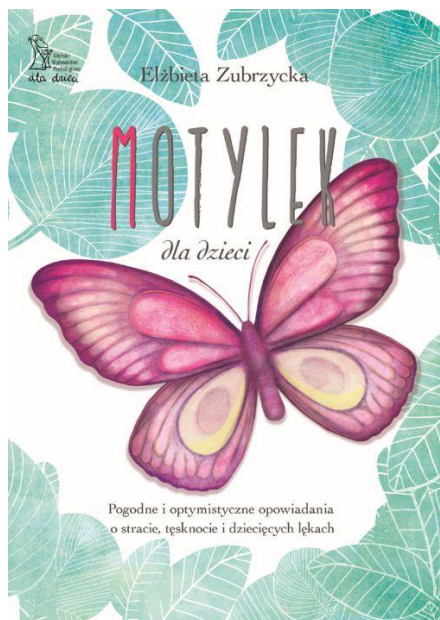

„**Długa wędrówka**” **Martina Widmark**, z pięknymi ilustracjami **Emilii Dziubak**, to książka o przyjaźni, smutku i radości. Opowiada o emocjach kilkuletniego Adama po śmierci ukochanego psa Rufusa. Chłopiec przeżywa bardzo mocno odejście przyjaciela, nie chce jeść, ani wstawać z łóżka. W tym samym czasie druga bohaterka książki, bezdomna Sonia wyrusza wraz ze swoją kotką na trudną wyprawę, która kończy się w domu Adama. To spotkanie odwraca los obojga bohaterów, Sonia znajduje spokojny dom, a Adam odzyskuje radość i chęć do życia. Książka uświadamia jak często nasz los zmienia się, czasami odwraca

się od nas by za chwilę znów nam sprzyjać i że trudny czas łatwiej przetrwać przy

WARTO WIEDZIEĆ

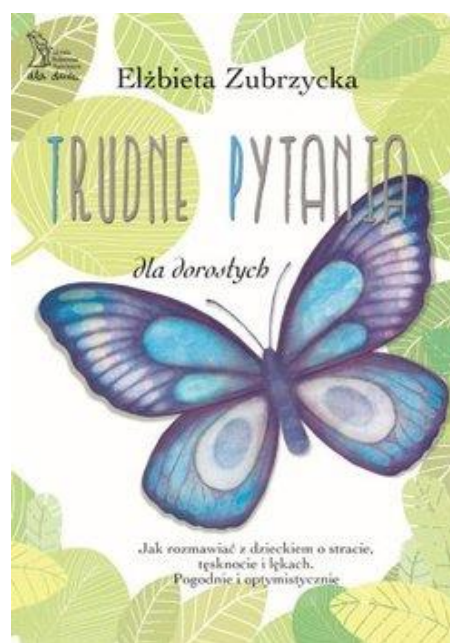
wspieraniu najbliższych. Choć opowiadanie kończy się dobrze, to jest w niej pokazane wiele smutnych i trudnych momentów.

Elżbieta Zubrzycka, autorka książki „**Motylek dla dzieci. Pogodne i optymistyczne opowiadania o stracie, tęsknocie i dziecięcych lękach**” stara się w niej dać wskazówki, w jaki sposób rozmawiać z dziećmi o stracie, tęsknocie i lękach z tym związanych. W formie czterech pogodnych, optymistycznych opowiadań, których bohaterami są dzieci, przedstawia sposoby radzenia sobie z trudnymi emocjami i rolą dorosłych w przeżywaniu kolejnych faz żałoby: zaprzeczenie, złość, negocjacje, rozpacz i smutek, pogodzenie się. Pokazuje, że są to naturalne stany, a ich prawidłowe przeżycie prowadzą do odzyskania spokoju. W tym trudnym procesie niebagatelną

rolę odgrywają osoby dorosłe z otoczenia dziecka. Książka napisana językiem przystępnym dla dzieci, a jej dopełnieniem są pogodne, kolorowe ilustracje.

Dopełnieniem powyższej książki jest kolejna pozycja **Elżbiety Zubrzyckiej „Trudne pytania dla dorosłych. Jak rozmawiać z dzieckiem o stracie, tęsknocie i lękach. Pogodnie i optymistycznie”**. Jest przeznaczona dla rodziców i wychowawców, którym autorka pomaga znaleźć odpowiednie słowa i podaje konkretne wskazówki do rozmów z dziećmi i odpowiedzi na trudne pytania dotyczące odchodzenia, straty, śmierci. Książka dostarcza również konkretnej wiedzy o tym, czym jest śmierć i żałoba, jak mogą się zachowywać dzieci po odejściu kogoś bliskiego a jak dorośli oraz w jaki sposób rozmawiać z dziećmi o tak trudnym temacie jakim jest śmierć.

Doradztwo zawodowe

Wydawnictwo zwarte

1. BAŃKA Augustyn. Psychologiczne doradztwo karier. Poznań: Print-B, 2007. ISBN 978-83-923375-0-8.
2. BARANIAK Barbara (red.). Współczesne problemy poradnictwa i edukacji zawodowej. Współczesne problemy poradnictwa i edukacji zawodowej. Warszawa: Instytut Badań Edukacyjnych, 2007. ISBN 978-83-87925-91-8.
3. BECKER-PESTKA Daria. Funkcjonowanie systemu poradnictwa zawodowego oraz form aktywizacji zawodowej dla osób skazanych. Warszawa: CeDeWu, 2019. ISBN 978-83-8102-266-8.
4. CZERKAWSKA Alicja, CZERKAWSKI Jan. Etyczny wymiar poradnictwa zawodowego. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2005. ISBN 83-88780-72-7.
5. DRABIK-PODGÓRNA Violetta, PODGÓRNY Marek (red.). Zawód czy kompetencje?: wymagania rynku pracy a wspieranie rozwoju kariery. Toruń: Wydawnictwo Adam Marszałek, 2016. ISBN 978-83-8019-565-3.
6. FURMANEK Waldemar i in. Edukacja zawodowa w procesach transformacji systemu oświaty w Polsce. Rzeszów: Wydawnictwo Uniwersytetu Rzeszowskiego, 2019. ISBN 978-83-7996-702-5.
7. GERLACH Ryszard, TOMASZEWSKA-LIPIEC Renata (red.). Edukacja dla przyszłości w perspektywie orientacji na rynek pracy: debaty, szkice, refleksje polsko-ukraińskie. Bydgoszcz: Wydawnictwo Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego, 2017. ISBN 978-83-8018-143-4.
8. GÓRKA Barbara. Poradnictwo edukacyjno-zawodowe dla dzieci i młodzieży w szkołach i ośrodkach specjalnych. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2015. ISBN 978-83-64108-49-5 (wersja elektroniczna), ISBN 978-83-64108-48-8 (wersja druk.).
9. JASKULSKA Anna. Pomaganie z pasją: poradnictwo edukacyjno-zawodowe w poradni psychologiczno-pedagogicznej. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

- Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2015. ISBN 978-83-64108-50-1 (wersja druk.), ISBN 978-83-64108-51-8 (wersja elektr.).
10. KUKLA Daniel i in. Grupa ryzyka na rynku pracy: poradnik dla osób współpracujących z grupą 45+. Warszawa: Difin, 2012. ISBN 978-83-7641-652-6.
 11. KUKLA Daniel, DUDA Wioletta (red.). Poradnictwo zawodowe: rozwój zawodowy w ujęciu przekrojowym. Warszawa: Difin, 2016 ISBN 978-83-8085-082-8.
 12. KWIATKOWSKI Stefan M. Kształcenie zawodowe, wyzwania, priorytety, standardy. Warszawa: Instytut Badań Edukacyjnych, 2006. ISBN 83-87925-79-9.
 13. LELIŃSKA Krystyna. Planowanie kariery a Interaktywna sieć zawodów: scenariusze zajęć warsztatowych w pracy doradców zawodowych. Warszawa: Difin, 2016. ISBN 978-83-8085-181-8.
 14. NAWÓJ-POŁOCZAŃSKA Joanna. Metoda projektu w doradztwie zawodowym: scenariusze warsztatów dla dzieci i młodzieży. Warszawa: Difin, 2018. ISBN 978-83-8085-326-3.
 15. OBIDNIAK Dorota i in. Informator o zawodach szkolnictwa zawodowego. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2013. ISBN 978-83-64108-02-0.
 16. PASZKOWSKA-ROGACZ Anna. Doradztwo zawodowe: wybrane metody badań. Warszawa: Difin, 2009. ISBN 978-83-7641-042-5.
 17. PASZKOWSKA-ROGACZ Anna. Doradztwo zawodowe a wyzwania międzykulturowe. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, cop. 2006. ISBN 83-88780-76-X.
 18. PASZKOWSKA-ROGACZ Anna. Doradztwo zawodowe w systemach szkolnych krajów Unii Europejskiej: ze szczególnym uwzględnieniem Irlandii i Danii. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej, 2006. ISBN 83-88780-75-1.
 19. PAWLIŃSKA-MACKOWIAK Aleksandra (nadzór meryt.). Zawody przyszłości: planowanie kariery w zgodzie z predyspozycjami. Poznań: Forum Media Polska, 2018. ISBN 978-83-260-2927-1.
 20. ROSALSKA Małgorzata, WAWRZONEK Anna. Między szkołą a rynkiem pracy: doradztwo zawodowe w szkołach zawodowych. Warszawa: Difin, 2012. ISBN 978-83-7641-601-4.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

21. ROSALSKA Małgorzata. Warsztat diagnostyczny doradcy zawodowego: przewodnik dla nauczyciela i doradcy. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2012. ISBN 978-83-88780-96-7.
22. SIDOR-RZĄDKOWSKA Małgorzata. Coaching kariery: doradztwo zawodowe w warunkach współczesnego rynku pracy. Warszawa: Wolters Kluwer Polska, 2018. ISBN 978-83-8124-551-7.
23. SKAŁBANIA Barbara. Poradnictwo pedagogiczne: przegląd wybranych zagadnień. Kraków: Oficyna Wydawnicza Impuls, 2009. ISBN 978-83-7587-211-8.
24. STAŃCZYK Izabela. Doradztwo personalne i zawodowe. Warszawa: Difin, 2013. ISBN 978-83-7641-856-8.
25. STAŃCZYK Izabela. Nowe trendy w doradztwie personalnym i zawodowym. Warszawa: Difin, 2019. ISBN 978-83-8085-927-2.
26. STOPIŃSKA-PAJĄK Agnieszka (red.). Edukacja dorosłych, doradca zawodowy, rynek pracy: praca zbiorowa. Warszawa: Wydawnictwo Wyższej Szkoły Pedagogicznej TWP, 2006. ISBN 83-88278-70-3.
27. SZUMIGRAJ Marcin. Poradnictwo kariery: systemy i sieci. Warszawa: Oficyna Wydawnicza Łośgraf, 2011. ISBN 978-83-62726-16-5.
28. TURSKA Elżbieta. Praca i kariera na globalnym rynku: wyzwania i zagrożenia. Warszawa: Difin, 2020. ISBN 978-83-8085-673-8.
29. WOJTASIK Bożena. Podstawy poradnictwa kariery: poradnik dla nauczyciela. Warszawa: Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, 2011. ISBN 978-83-88780-92-9.

Artykuły w wydawnictwie ciągłym

1. BARANKIEWICZ Zdzisław. Doradztwo – między teorią a praktyką. Dyrektor Szkoły 2013, nr 12, s. 74-77.
2. DZIAMSKA Dorota. Fryzjer, lekarz, strażak... zabawy nie tylko w kącikach zainteresowań. Wychowanie w Przedszkolu 2020, nr 1, s. 22-24.
3. FALBORSKA Joanna. Nauczyciel bibliotekarz jako doradca zawodowy. Biblioteka w Szkole 2017, nr 1, s. 16-17.
4. GOLBA Lidia. Przed wyborem zawodu. Psychologia w Szkole 2015, nr 3, s. 74-79.

ZESTAWIENIA BIBLIOGRAFICZNE

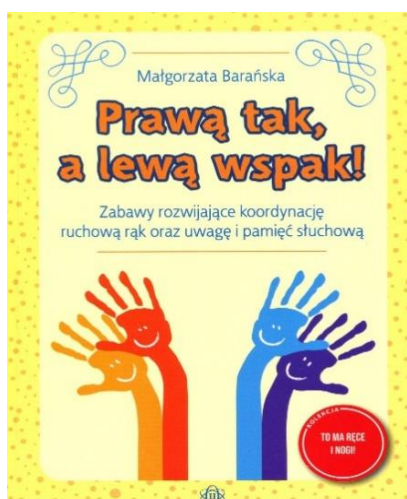
5. KOWALCZYK- MAGDA Anna. Kim będę? Dylematy młodości. Język Polski w Gimnazjum 2018/2019, nr 4, s. 94-107.
6. ŁYSZCZARZ Michał. Prawne aspekty poradnictwa. Dyrektor Szkoły 2018, nr 10, s. 72-75.
7. MATRAS-MASTALERZ Wanda. Czytam wędrując ku dorosłości... Scenariusz warsztatów z zakresu doradztwa zawodowego z elementami biblioterapii. Poradnik Bibliotekarza 2018, nr 2, s. 34-38.
8. MIELCAREK Dorota, ZABŁOCKA Maria. Rola poradni w procesie wyboru zawodowego. Dyrektor Szkoły 2013 nr 12, s. 80-83.
9. NOWAK Marta. Wykorzystanie teorii w przygotowaniu do wyboru zawodu. Problemy Opiekuńczo-Wychowawcze 2007, nr 9, s. 30-33.
10. NOWEL-ŚMIGAJ Anna. Preorientacja zawodowa w kształceniu ogólnym. Język Polski w Gimnazjum 2018/2019, nr 2, s. 25-46.
11. PSIERBEK Elżbieta. Edukacja zawodowa: gorsza forma kształcenia. Polityka Społeczna 2011, nr 11/12, s. 22-25.
12. PAWLAK Justyna. A może jednak... bibliotekarz?: konspekt zajęć. Poradnik Bibliotekarza 2020, nr 4, s. 38-40.
13. PIERUK Witold. Specyfika pracy doradców zawodowych. Problemy Opiekuńczo Wychowawcze 2013, nr 5, s. 31-36.
14. PIORUNEK Magdalena. Poradnictwo zawodowe w kontekście potrzeb uczniów szkolnictwa zawodowego. Polityka Społeczna 2016, nr 9, s. 3-9.
15. SOBIERAJSKI Tomasz. Pomoc w wyborze lepszej przyszłości. Dyrektor Szkoły 2013, nr 12, s. 70-73.
16. SOLECKA-KOPLIN Małgorzata. Biblioteka szkolna wsparciem doradztwa zawodowego. Biblioteka w Szkole 2012, nr 11, s. 5-8.
17. SOLECKA-KOPLIN Małgorzata. Zarządzanie karierą: wyznaczanie celów życiowych: scenariusz zajęć bibliotecznych z doradztwa zawodowego dla uczniów gimnazjum i szkoły ponadgimnazjalnej. Biblioteka w Szkole 2013, nr 12, s. 10-11.
18. ZARZYCKA Elżbieta. Przygotowanie ucznia do zawodu. Edukacja i Dialog 2007, nr 3, s. 43-46.

WARTO PRZECZYTAĆ

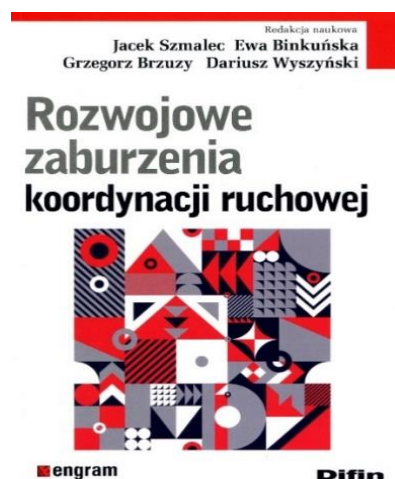
Bożena Lewandowska
Biblioteka Pedagogiczna w Ciechanowie

Logopedia : systemowa terapia językowa dla dzieci dyslektycznych w klasach 4-8 w zreformowanej szkole podstawowej / Ewa Boksa. Kielce : WP, 2021

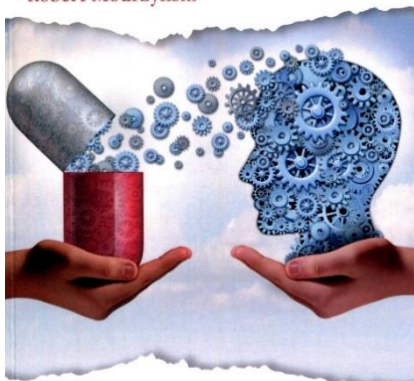
Prawą tak, a lewą wspaniale! : zabawy rozwijające koordynację ruchową rąk oraz uwagę i pamięć słuchową / Małgorzata Barańska. Gdańsk : Wydawnictwo Harmonia, 2020

Rozwojowe zaburzenia koordynacji ruchowej / redakcja naukowa Jacek Szmałec, Ewa Binkuńska, Grzegorz Brzuzy, Dariusz Wyszyński. Warszawa : Difin, 2020

WARTO PRZECZYTAĆ

Robert Modrzyński

NOWE UZALEŻNIENIA MŁODEGO POKOLENIA

Od przyjemności do przymusu

Nowe uzależnienia młodego pokolenia : od przyjemności do przymusu / Robert Modrzyński. Warszawa : Difin, 2021

Wendela Whitcomb Marsh

Samodzielne życie z autyzmem

Samodzielne życie z autyzmem / Wendela Whitcomb Marsh. Gdańsk : Harmonia Universalis, 2021

Wiesława Rutkowska-Dydyna

„... i wtedy postanowiłam go wysłuchać”

SKUTECZNOŚĆ BEZ AGRESJI

Podręcznik dla rodziców
i nauczycieli

"... i wtedy postanowiłam go wysłuchać" : skuteczność bez agresji : podręcznik dla rodziców i nauczycieli / Wiesława Rutkowska-Dydyna. Kraków : Impuls, 2021

NOTY O AUTORACH

Monika Biedrzycka-Gładka – absolwentka Wydziału Informacji Naukowej i Studiów Bibliologicznych w Warszawie oraz Wydziału Psychologii Społecznej SWPS w Warszawie. Pracuje jako koordynator ds. instruktażu dla bibliotekarzy w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie a także psycholog w Społecznej Szkole Podstawowej STO w Ciechanowie. Lubi ambitną prozę i pamiętniki.

Grażyna Brzezińska – absolwentka Wydziału Bibliotekoznawstwa Informacji Naukowej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, studiów podyplomowych z zakresu zarządzania oświatą i marketingu oraz studiów podyplomowych z zakresu bibliotek naukowych. Dyrektor Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie.

Renata Grabowska – nauczyciel bibliotekarz w Bibliotece Pedagogicznej w Ciechanowie. Filia w Płońsku- kierownik placówki, biblioterapeuta.

Anna Grudziecka – mgr oligofrenopedagogiki, nauczyciel-wychowawca Specjalnego Ośrodka Szkolno-Wychowawczego w Mławie.

Agnieszka Kołodziejska – pracownik Wydziału Informacyjno – Bibliograficznego Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie od 2006 roku. Absolwentka Instytutu Informacji Naukowej i Bibliologii na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu.

Bożena Lewandowska – nauczyciel bibliotekarz, pracownik Wydziału Gromadzenia i Opracowania Zbiorów w Bibliotece Pedagogicznej Ciechanowie. Autorka i prowadząca kursy na platformie zdalnego nauczania Moodle.

Katarzyna Pęzik - nauczyciel bibliotekarz w Zespole Szkół Geodezyjno-Technicznych im. Sybiraków w Łodzi

Magdalena Skiba - nauczycielka języka polskiego w Szkole Podstawowej w Pniewach.

Elwira Stolpa – dyplomowany nauczyciel bibliotekarz, pracownik Biblioteki Pedagogicznej w Ciechanowie Filia w Płońsku.

Kinga Szczeńliwa - absolwentka Filologii Polskiej i Terapii Pedagogicznej z Oligofrenopedagogiką, które ukończyła na Uniwersytecie Opolskim w 2013 roku. Pasjonatka edukacji zdalnej i nowoczesnych technologii. Autorka książki "Jak uczyć wizualnie" i projektu "Uczę medialnie". Od 2017 roku interesuje się e-learningiem

NOTY O AUTORACH

i nowoczesnymi technologiami. W ramach projektu pomaga nauczycielom, edukatorom, lektorom korepetytorom, skutecznie i atrakcyjnie przekazywać wiedzę przy wykorzystaniu innowacyjnych technologicznych rozwiązań edukacyjnych. Projektuje strony internetowe, autorskie kursy i szkolenia z wykorzystania nowoczesnych technologii w edukacji zdalnej. Strona autorki: <https://uczemedialnie.pl/>